

AMSTERDAM ALTERNATIVE

Over Amsterdam Alternative

Amsterdam Alternative, ontstaan in de tegencultuur en vrijplaatsen van de stad, propageert en steunt collectieve actie, radicale politieke debatten en een wenselijke toekomst voor iedereen.

About Amsterdam Alternative

Originating with the city's counterculture and free spaces, Amsterdam Alternative stands for collective action and radical political debate for the sake of a desirable future for the many, not the few.

Free Newspaper

■ **Issue #033**
November-December 2020

Mensen gaan vaak voorbij aan de boodschap die krakers hebben

Op 30 september 2018 kraakten de Kinderen van Møkum de loods op het Zeeburgerpad 22 en stichtte er Het Kløkhuis. Ze hadden er performances, poëzieavonden, films, jamsessies, 'brakkie breakfast' en zelfs een keer een tekensessie met naaktmodel.

Lees meer op pag. 03

Against a Politics of Forgetting

'Demolishing, privatizing or re-structuring cities is how authorities control and shape the citizens in it. Change the structures, change the demography.'

Read more on pag. 04

De Vrijkoop van Bajesdorp

Vanaf de komende maand kan iedereen met kleine en grote bedragen investeren in dit pilot project, dat voorlopig uniek is in Amsterdam.

Read more on pag. 07

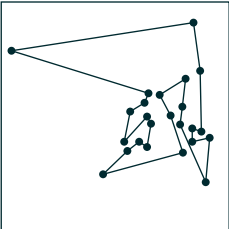
Vote Today, We'll Hit the Streets Tomorrow

Our abusive dominance of world politics has been shattered by Trump's arrogance. Our systemic racism is officially recognized as an historical fact that must be changed.

Read more on pag. 19



Extinction Rebellion - September Rebellie Amsterdam - By Catharina Gerritsen



Participating venues:

ADM-Slibvelden, AstaroTheatro, Badhuistheater, Bajesdorp, Cavia, Cinetol, Cultureland, De Nieuwe Anita, De Ruimte, Fort van Sjakoo, Kaskantine, NieuwLand, OCCII, OT301, Pakhuis Wilhelmina, Plantage Dok, Plein Theater, Ruigoord, Teatro Munganga, Volta, Vondelbunker, WG, Workshop op de Ceuvvel, Zaal100

New Website

www.amsterdamalternative.nl

ormation // Information // Informatio

Info [NL]	Info [ENG]	Colophon	Contact
Over dit project Amsterdam Alternative is een gezamenlijk project van Amsterdamse panden waar-in muziek, film, dans, theater en andere kunst wordt geprogrammeerd maar waar ook wordt gewoond en/of gewerkt. We zijn non-profit, experimenteel, internationaal, sociaal, tolerant en creatief. Onze gratis tweemaandelijkse krant en website zijn bedoeld voor iedereen die geïnteresseerd is in het publieke programma van de deelnemende organisaties maar ook de achtergrondartikelen over en van de subcultuur, kunstenaars, muzikanten en schrijvers die werken, wonen of optreden in de betreffende panden.	Vision/mission Amsterdam Alternative is a joint project realised by independent Amsterdam venues, places where music, dance, theatre and art is created, experienced and presented. We are non-profit, experimental, international, social, tolerant and creative. Our free bi-monthly newspaper and accompanying website are designed for everyone interested in the programming of the participating organisations. The newspaper will also provide information on the backgrounds of the artists, musicians, writers and sub-cultures that contribute to their local underground scenes; it will also provide insight on the independent venues in which such people live, work and play.	Board and daily coordination: Ivo Schmetz, Quico Touw, Sebastian Olma Editorial: Sebastian Olma, Ivo Schmetz, Nicholas Burman, Susana Martins Writers, photographers, illustrators: Credited with every article Print: Flevodruk Graphic design: 310k.nl	Postal Address: Jan Hanzestraat 39-41 1053SK Amsterdam Email contacts: Editorial: redactie@amsterdamalternative.nl Adverts: advertentie@amsterdamalternative.nl Music reviews: music@amsterdamalternative.nl Book reviews: books@amsterdamalternative.nl Video: video@amsterdamalternative.nl Subscriptions: subscription@amsterdamalternative.nl Collective ownership: collectief@amsterdamalternative.nl Other: info@amsterdamalternative.nl Online www.amsterdamalternative.nl

Tweetalig
De basis van de krant is in het engels maar onze artikelen worden geschreven in het Nederlands of Engels. De keuze van de taal wordt gemaakt door de schrijver/afzender. We hebben het budget en de middelen niet om alles tweetalig af te drukken dus vandaar de keus om het op deze manier te doen. Excuus aan degenen die een van de talen niet kan lezen.

Bijdragen?
Wil jij graag bijdragen aan dit alternatief? Heel graag! We zijn als groep vrijwilligers altijd op zoek naar extra handen en hersens om stukken te schrijven, adverteerders te zoeken, de krant te distribueren en andere taken uit te voeren. Vele handen maken licht werk en hoe meer kunstenaars, schrijvers, denkers en muzikanten hun gedachten met ons willen delen hoe beter.

Adverteren [NL]
Amsterdam Alternative is niet van plan om een krant vol advertenties te worden maar om een gratis krant mogelijk te maken zijn er inkomsten nodig. We proberen hier zo zorgvuldig mogelijk mee om te gaan en zullen geen advertenties van grote commerciële merken plaatsen. We zijn op zoek naar organisaties, merken, labels etc. die passen bij onze visie en doelgroep. Ben jij geïnteresseerd om te adverteren in Amsterdam Alternative, neem dan contact op met: advertentie@amsterdamalternative.nl

Abonnement [NL]
Word vriend. Steun Amsterdam Alternative voor € 30 per jaar en ontvang de tweemaandelijkse krant op je deurmat. Met dit steunabonnement help je alternatief Amsterdam om sterk en zichtbaar te blijven. subscription@amsterdamalternative.nl

Advertising [ENG]
It is not our plan to have a newspaper full of adverts. However, a freely distributed newspaper must have an income. It is our policy to avoid hosting adverts by major commercial brands. Instead we look for partner organisations, brands, labels that share our vision and passion for the underground, non-commercial scenes in our city. Are you interested in advertising in Amsterdam Alternative? Please contact us using the following email address: advertentie@amsterdamalternative.nl

Subscription [ENG]
Become a friend. Support Amsterdam Alternative for € 30 a year and receive the bimonthly newspaper on your doormat. With this support subscription you help alternative Amsterdam in staying vital and visible. subscription@amsterdamalternative.nl

New Website

www.amsterdamalternative.nl

Join

AMSTERDAM ALTERNATIVE NEEDS YOU!

Are you a writer, photographer, illustrator, artist, video maker, financial expert, promoter or event organizer or want to give us a couple of hours of your time every two months to help us distribute the newspapers through amsterdam

Please get in touch and join the fabulous team of AA!

info@amsterdamalternative.nl



Mensen gaan vaak voorbij aan de boodschap die krakers hebben

Op 30 september 2018 kraakten de Kinderen van Møkum de loods op het Zeeburgerpad 22 en stichtte er Het Kløkhuis. Ze hadden er performances, poëzieavonden, films, jamsessies, ‘brakke breakfast’ en zelfs een keer een tekensessie met naaktmodel. Tot water en stroom werden afgesloten door de eigenaar. “Zonde, want iedereen is hier altijd welkom geweest,” zegt een van de oorspronkelijke bewoners van Het Kløkhuis.

Kinderen van Møkum
Iets meer dan drie jaar geleden doopte een jonge vriendengroep zich tot de Kinderen van Møkum. Vanuit het idee dat je als jongere niet per se mee hoeft te doen in de tredmolen van het geslaagde leven. Jezelf constant voorbij hollen, je uit de naad werken om je huur te kunnen betalen. Dat je pas gelukt bent als je op een gegeven moment een huis kan kopen. “Niet alles wat je doet moet per se praktisch nut hebben. Het gaat ook om het gevoel.”

Grote ravage
Maar hoe vind je eigenlijk een geschikt pand om te kraken? “Door rond te fietsen door de stad en te kijken. Er staat veel leeg dus zo moeilijk is het niet. Daarnaast doe je goed onderzoek. Van wie is het pand? Zijn er binnenkort plannen mee of helemaal niet? Pas dan kraak je een pand. Vaak denken mensen dat krakers maar wat doen en op een willekeurige plek naar binnen gaan, maar dat is natuurlijk niet zo. De loods waar we nu zitten stond ook heel lang leeg en was echt een ravage toen we hem openden. Dan kun je als eigenaar niet zeggen dat je de ruimte nuttig aan het gebruiken was.”

Kunst en cultuur voor iedereen
Naast onderdak voor 8 tot 10 mensen werden er bij Het Kløkhuis ook veel dingen georganiseerd. “Er was een bar en een volkskeuken waar je drie gangen kon eten voor 5 euro (of niets als je geen geld had). Verder hadden we hier performances, poëzieavonden, film, jamsessies, *brakkie*



breakfast en zelfs een keer een tekensessie met naaktmodel. Allemaal vanuit het idee dat kunst en cultuur toegankelijk moeten zijn voor een zo groot mogelijk publiek. Er kwamen hier studenten, krakers, ex-verslaafden, vluchtelingen. Iedereen is hier altijd welkom geweest.”

Tegengewerkt door de eigenaar
Helaas gingen ruim een jaar geleden de stroom en het water eraf. Van de ene op de andere dag. Hierover werd niets gecommuniceerd door de eigenaar. “We hebben toen nog geprobeerd om onze evenementen door te zetten maar dat ging niet meer.” En zo wordt er weer een plek met een publieke functie zonder winst oogmerk ondermijnd. Het past in

De rechtszaak
Dat krakers vaak onder een vergrootglas liggen komt vooral door nodeloos negatieve beeldvorming. “Vaak kijken mensen niet verder dan het uiterlijk en zijn ze afgeschrikt door tattoos in het gezicht en een bepaalde kledingstijl. Hiermee gaan ze voorbij aan de boodschap die er achter kraken zit. Het idee dat leegstand een onrecht is wanneer er hoge woningnood is. En gebruik maken van spullen die mensen weggooiden. Er komen hele mooie dingen voort uit de krakersgemeenschap. Dat negeren veel mensen.” Dat de Kinderen van Møkum als anders dan anders of nieuwe generatie worden gezien heeft ze mogelijk wel geholpen tijdens een rechtszaak die vorig jaar liep. Ze kregen toen gelijk van de rechter en er kwam een ontruimingsverbod waardoor ze er niet zomaar uitgezet kunnen worden. “Wij zien misschien er wat liever uit dan mensen verwachten. Veel van ons zijn ook kunststudenten. Mensen dachten wellicht: ‘het had mijn kind kunnen zijn.’ Dat heeft ons wel geholpen denk ik.”

De toekomst
Hoe gaat het nu verder voor Het Kløkhuis? Het is natuurlijk inherent aan kraken dat je niet weet hoe de toekomst eruit ziet. Zelfs met de wet aan je zijde kan het zo gedaan zijn met je plek. Vroeger was er meer zekerheid, het wordt je nu wel heel moeilijk gemaakt. “Er is een nieuw tijdperk aangebroken voor krakers, niemand weet wat er gaat gebeuren.” Het ideaalbeeld? “Dat is toch wel de oude ADM. Zo wil je eindigen, met mensen van wie je houdt.”

Eenheid in plaats van individualisme
De oorspronkelijke bewoner die voor dit artikel werd geïnterviewd begon niet als *die hard* kraker. “Eerst was het voor mijzelf meer een romantisch idee, het kraken.” Later toen ze bij Het Kløkhuis zonder stroom kwamen te zitten werd echt duidelijk dat krakers een gemeen-

schap vormen. Er werd een volkskeuken bij de Vondelbunker georganiseerd om geld in te zamelen voor Het Kløkhuis. Elkaar helpen en daar niet direct iets voor terug verwachten. Een eenheid in plaats van individualisme. En gebruik maken van spullen die mensen zomaar weggooiden. “Het is ongelooflijk wat mensen allemaal wegdoen. Zelfs werkende computers worden gewoon bij het grofvuil gezet. Deze voorwerpen pakken en hergebruiken, skippen, is een van de mooie dingen uit de krakersgemeenschap. Wij hadden hier bijvoorbeeld ook een eigen weggeefwinkel waar mensen gratis spullen mee konden nemen.”

Nieuwe generatie krakers?
Twee jaar geleden waren de Kinderen van Møkum veel in het nieuws vanwege hun kraak op de Anjeliersstraat. Ze werden toen als de ‘nieuwe generatie krakers’ naar voren geschoven. Dat is niet per se een predicaat waar ze veel om gaven. “We kregen wel veel negatieve reacties over ons heen, vooral online. Er werden bijvoorbeeld dingen als ‘kuttravestiet’ gezegd op social media.” Ze kregen er goed van langs. Het is dan ook niet vreemd dat er in de krakersgemeenschap meestal gemengd wordt gereageerd op media interesse. Enerzijds is het verkondigen van je boodschap goed om te doen maar je kan je er ook mee in de nesten werken. Stel dat er een beeld naar buiten komt waarop iets niet brandveilig is, dan sta je gauw op straat. “Mensen verlinken je zo, ze bellen meteen naar de politie als ze iets zien.”



Against a Politics of Forgetting

‘Demolishing, privatizing or re-structuring cities is how authorities control and shape the citizens in it. Change the structures, change the demography.’

Departing from the Arab Spring

The above quote above is taken from the exhibition *Tracing Erased Memories* by Hilda Moucharrafiéh and Dina Mohamed. The project connects two forms of radical political action in rather different contexts with undeniably different dynamics at play: the 2011 Egyptian revolution of the Arab Spring and the squatting movement of Amsterdam.

The connection that Hilda and Dina draw between these two events is gentrification. Through gentrification, they argue, two different forms of political expression have been concealed, hidden and shoved under the carpet. In Cairo’s case, this is the collective desire for a democratic society as expressed by the revolution and in Amsterdam’s case, it is the very possibility civil disobedience as a form of political expression that articulates the problem of affordable housing.

Hilda and Dina come from Lebanon and Egypt respectively. Their home countries have been subjected to political unrest for a long time. Egypt has been struggling to democratise its political structure. The euphoric revolution of the Arab Spring that forced out the Mubarak regime in 2011 seemed to carry the promise of a desirable future for the country. Since then, it has taken a downward turn: the autocratic government of Abdel Fattah el-Sisi that followed has been accused of numerous human rights violations. In Lebanon, the Arab Spring has turned into a terrible economic crisis and most recently the catastrophic explosion in Beirut, resulting in 200 casualties, symbolising the chaotic state the country is in as a result of the ineptitude of its ruling class.

Arriving in Amsterdam

Hilda and Dina had similar reactions when they arrived in Amsterdam. Looking down the almost clinically clean streets, polished building facades and glossy high-end stores, they, like many expats arriving to the city in the last couple of years, couldn’t help but wonder: where is the history of this city? Violence, they thought, could never happen here, violence happens elsewhere, far away from this polished urban landscape. They soon discovered that this shining façade is a false front, carefully constructed to hide the political struggles that have shaped the city’s rich culture. An important recent dimension of these political struggles is of course the by now criminalized practice of squatting.

The similarities between these two different forms of political action are not isolated through the shared efforts from governments to conceal these unresolved traumas through gentrification. Of course, it must be acknowledged that a revolution and the practice of squatting are substantially different in terms of the form of action that is taken and the risk and violence that people endure. While the artists acknowledge the difference, they want to hint at the similarities rather than the differences. At the very least, the two distinct traumas are the result of the collective rejection of an unacceptable status quo. The artists use the term trauma to refer to the consequences of experiencing instances of e.g. extreme police brutality or evictions that have not been resolved properly. The “trauma” for individuals persists, whilst being denied by the cities visual landscape. In both cases (whilst to different extents), basic rights such as the right to demonstrate and freedom of expression were taken away from protestors, the social contract was broken, and activists were silenced.

Tracing Erased Memories

The exhibition *Tracing Erased Memories* takes you on a tour of the most gentrified spaces of Amsterdam like the Spuistraat, equipped with tablets that simultaneously show you how these streets looked before they were changed and ‘upgraded’,

Steun het Plein Theater nu!

Het ziet er naar uit dat het Plein Theater in de loop van 2021 de financiële klap van de corona-crisis niet gaat overleven. Eerder dit jaar deed de stichting van het theater, Stichting PodiumPartners, een aanvraag voor een vierjaren-subsidie bij de A-Bis en het Amsterdam Fonds voor de Kunst, maar deze werd helaas niet gehonoreerd. Door de dubbele tegenslag van geen vierjarige steun én de nasleep van COVID-19, dreigt het Plein Theater in de loop van 2021 de deuren te moeten sluiten.

Het Plein Theater is een belangrijk podium in de stad met een korte afstand tot de wijk én een internationale oriëntatie, een springplank voor jong talent en een producerend theater.

Het Plein Theater is het podium van de wereld om ons heen, een uniek theater in Amsterdam Oost met theater, dans en muziek voor kinderen, jongeren en volwassenen. Helaas dreigt er na 38 jaar sluiting door de nasleep van COVID-19 en het uitblijven van structurele steun.

‘Juist NU is het belangrijk dat wij bij kunnen dragen aan verbinding en saamhorigheid door middel van kunst en theater én aan de ontwikkeling en kansen van podiumkunstenaren!

Daarom roepen wij cultuurliefhebbers, bezoekers, buurtbewoners en iedereen met een hart voor het Plein Theater op om ons te helpen!

Wij beloven dat jouw bijdrage elk bezoek aan het Plein Theater in de toekomst waard zal zijn!’

Meer informatie
www.plein-theater.nl

as well as showing similar looking streets of Cairo, contrasting the scenery before and after the revolution. With exact time precision the viewer is exposed to the shocking disparity of Amsterdam squat filled streets versus the polished architecture that marks the city now. Cairo’s Tahir square full of protesters and mobilized crowds versus the Martyr square that it is now, marked by a huge monument that prevents people from gathering. In both cases, many of the people that played a formative role in the city’s history are being pushed out of it and the original face of the city that could actually remind everyone of the role of ‘the people’ is concealed under layers of urban makeup.



However, Hilda and Dina’s exhibition does more than just shed light on these collective political traumas. Their project develops its political persuasive power by approaching the topic incredibly intimate, personal and direct: all the city



guides have a rich connection to the city. One of them is Jeffrey Babcock, owner of an independent underground cinema who regularly tours through the city’s alternative cinema venues such as *De Nieuwe Anita* to bring people together and to keep the alternative scene alive. By involving people like Jeffrey, they manage to create a personal ambience. They are looking for individuals of all kinds of political persuasions who would like to take care of the city’s past, present and future. It was precisely this aspect of the exhibition that made it so impressive: the conversation and discussion you would have with the two artists after taking part in the tour. Creating a space for meaningful dialogue and conversation seems to be a worthwhile task for contemporary art. In this case, it perhaps even provides a glimpse into a possible future of Amsterdam’s alternative spaces. It is important to conceptualize the concerns about the political development of our spaces in as many different ways as possible and to connect the local struggle for political agency to those elsewhere in the world.



From Sudan to the Netherlands, an 11 year journey

During the Corona lockdown, we interviewed Ibrahim, a Sudanese asylum seeker who lives in Amsterdam. In this article, he shares the story of his journey from Sudan to the Netherlands.

My name is Ibrahim and I’m originally from Sudan. Before leaving, I worked for ten years as a taxi driver in both Sudan and Cairo, Egypt. I had two cars and was renting one out to a friend. I wanted to go to Europe to get a better life and be able to support my family, my mother and my four sisters.

In 2009, at the age of 26, I decided to leave Sudan. I paid around 5000 euros to the smugglers to get me to Greece. I got in touch with them through a friend of mine. I first went to Istanbul where I stayed for a day before taking the bus to Izmir where the boat to Greece was going to leave.

In Izmir, the smugglers, a group of Turkish men, drove us to a nearby beach in the middle of the night. They pumped up the dinghy (an inflatable boat) and gave us a life jacket each. As we entered the boat, everyone had to hand over their telephones. One of the Turkish smugglers drove the boat. His job was to drop us off and return to Turkey. About 40 people shared this dinghy made for 10. As I was the last one to step on the boat, I found myself squeezed besides the boat engine and the petrol-filled jerry cans. There were passengers from many different countries: Sudan, Libya, Morocco, Ghana, Algeria and Afghanistan.

For the crossing, different people paid different prices. I know some people from Syria who paid 18,000 euros to come to Europe. In general though, it’s around 1,500 euros per person, adding up to 60,000 euros for a dinghy with 40 people. Smugglers make a lot of money!

We left Turkey around midnight. It was January, it was cold, rainy and the sea was very rough. After a while on the water, I saw that petrol was leaking from the jerry cans and realised that we probably wouldn’t have enough petrol to make it to Greece. On top of it, there was quite a lot

of sea water splashing in the boat and, as it mixes with petrol, it can cause serious caustic wounds on your skin. I was in a terrible spot, next to the engine. The skin on my legs was burning so much but I couldn’t move as the boat was overcrowded. I had to hold on to the sides with both hands. Moving would mean to fall in the sea. And I can’t swim! I just sat there for 3 or 4 hours, as my left leg was getting completely burned.

We ran out of fuel and the engine stopped. Everyone started to panic. Some people were screaming. At that point, it felt like there was no way we could make it to the other side. We were still very far away. We felt trapped in the middle of the sea, in the freezing cold. We eventually managed to take the smuggler’s phone and contact Greek emergencies.



Lesbos, Life Jackets graveyard

Some time passed. In my memory it was like a scene from the movie Titanic: I was about to drown when the hand of a Greek coastguard appeared. He saved me and brought me back to life. Then I lost con-

sciousness again. Next thing I know, I was safe on the coastguard’s boat. I think ten of us drowned that day. As I recovered on the Greek boat, I saw the Turkish smuggler being beaten up by the Police.

We arrived on the Greek island of Samos, and I was directly taken to the hospital where I stayed for almost three months to heal and recover. My skin was very badly burnt during the crossing and looked like that of a cooked fish. During my recovery, my skin came off layer after layer. I went through three operations in the first three weeks. It took me two months to start walking again.

I decided to leave for Athens as soon as I could. At that time, getting the ferry to the mainland was still possible without much trouble². I contacted my sister in Sudan to transfer money for the second part of my journey: from Greece to the Netherlands where friends told me to join them. I paid 500 euros for a fake passport and a plane ticket from Athens to Paris. I was so excited to leave Greece!

Detention Centre for three months. This second time in prison was really difficult. I felt very stressed and annoyed as I was detained for no other reason than the fact that I didn’t have papers. Then, the court decided in favour of my release as the police had stopped me on the basis of racial profiling.

As I came out, I joined We Are Here again at the Vluchtflat squat. Together, we lived in most areas of Amsterdam. Over the course of eight years, we got evicted from 15 different locations! Constantly moving got too stressful after a while and being a stuck together in this situation didn’t make it easier either. I left the group in 2018. It’s pretty hard to look back at that time as most of my friends from the We Are Here group have papers now. It feels like it’s all down to luck really.

At a certain point, a Sudanese friend of mine asked me if I wanted to cross the Channel to England on a dinghy for 500 euros. I told him I had taken enough risks. He is in Great Britain now.



Everything ran smoothly afterwards. I arrived at the airport in Paris and took the metro to the city centre. I stayed there one night before taking the train to Amsterdam. I didn’t have much time to see Paris. I hope one day I can return and visit the Champs Elysée. When I arrived in Holland, I immediately started an asylum procedure at Aanmeldcentrum Ter Apel, in the North.

After staying one and a half years at several asylum camps, I got a letter notifying me to leave the country because I had lost the asylum procedure. The immigration service did not believe that I was Sudanese. As I didn’t really understand what the content of the letter meant, I went to the police station myself where, to my surprise, I got arrested and taken to the Zeist Detention Centre. I stayed there for six months. This was in 2011. In this period, the Immigration Service brought me to three different embassies: Sudan, Chad and Egypt. They needed a *laissez-passer*, a one-way travel document, from an embassy to deport me. As these attempts failed, I was released after six months of detention. During this time, I worked hard to learn Dutch, watching the soap *Goede Tijden, Slechte Tijden* every day. I was convinced I had to understand the language.

Then, I joined We Are Here, a group of undocumented asylum seekers, at the squatted Vluchtkerk in Amsterdam. In 2013, after being stopped by the police for an ID check, I was taken back to the Zeist

For three years, I have a passport and my birth certificate from the Sudanese embassy. I’m doing the procedure for the fourth time but this will be the last. I can’t go on like this for the rest of my life. If I don’t get asylum within the next six months, I will go back. It’s really difficult but it feels like I’m wasting my life just waiting for something to happen.

I have seen more than enough. My mind is very tired. Still, I try to cope by putting out there what I feel inside. I find that this is very important for my mind, to feel a bit better. That’s all I do. I also pray a lot.

I’ve now been in a difficult situation in the Netherlands for eleven years, that’s a very long time. How do I look back on those years? I don’t think it should be possible for everyone from Africa to come here. And yet I have come. Live isn’t always straightforward. I tell my story to give something back after receiving solidarity from some Dutch people. And perhaps to make other people think. I don’t want to feel anger. I have to deal with my life. Anger is a problem. I don’t want a problem. I just want to live.

- 1) The name has been changed to protect his identity
- 2) Unlike today when migrants are forbidden to leave the Greek islands without official permission.

Amsterdam City Nomads Documentary



‘We zijn het afvoerputje van de maatschappij, mensen die helemaal niets meer hebben komen hier terecht’

Gedurende een jaar heeft Anita A.C. Janssen de Amsterdamse Stadsnomaden gevolgd. Een groep van 35 mensen (vrijbuiters, krakers, mensen met psychiatrische, alcohol en/of drugsproblemen en eco-nomaden). Ze hebben één ding gemeen, ze wonen op een drassig terrein (’t Landje) in Amsterdam onder de A10, in een situatie die nog het meest doet denken aan de sloppenwijken in India. De nomaden proberen er op hun manier het beste van te maken.

Kijk de documentaire op de nieuwe website van Amsterdam Alternative. amsterdamalternative.nl/gallery/video

New Website

www.amsterdamalternative.nl

Het einde van de broedplaats?

Een symposium over betaalbaarheid, duurzaamheid en zeggenschap. Dinsdag 3 November 19:00-21:00 uur



Online evenement
www.youtube.com/channel/UC2vB-q4WnvgF87a1LUE_pA7A/

Er gaat fors bezuinigd worden op broedplaatsen, als het aan de coalitiepartijen in de Amsterdamse gemeenteraad ligt. Dat zal betekenen dat veel van de huidige broedplaatsen verloren zullen gaan en er nauwelijks nieuwe bij zullen komen. Na 20 jaar broedplaatsenbeleid is het tijd voor herbezinning. In Amsterdam, het zogenaamde ‘creatieve laboratorium’ van ons land, is afgelopen decennia druk geëxperimenteerd met tijdelijke contracten, instroom van jong talent, broedplaatsontwikkelaars en beheerders, en een dynamische ‘IJzeren voorraad’, met krimp tot gevolg. Hoewel het beleid zich richtte op doorstroom, raakt de stad steeds meer

verstoep, doordat er steeds meer sociale woningen en betaalbare ateliers verdwijnen en de markt worden opgeduwd.

De vraag daarom is: hoe kan het anders? Tijdens dit symposium bespreken we met gentrificatieonderzoekers, experts en huurders de problemen van het huidige broedplaatsbeleid en verzamelen we inzichten hoe het anders kan, waarbij betaalbaarheid, duurzaamheid (in plaats van tijdelijkheid), en zeggenschap (van zowel huurders als van buurtgenoten) centraal staan. Dit symposium wordt georganiseerd door Platform BK en de Kunstenbond, Werkgroep Kunst & Cultuur Groenlinks Amsterdam en huurders van broedplaatsen.

DOCUMENTARY TIP TOP 5

Every issue we publish a tip top 5 of documentaries and films. This tip top 5 has been created by Filmhuis Cavia.



Paris is Burning

Director: Jennie Livingston
Release: 1990
Topic: POC queer culture, ball scene, NYC, 80s
Watch: youtu.be/jzIJfMFNUjA

Iconic docu that offers a portrait of the Harlem drag balls in the late 1980s. Paris is Burning celebrates how one group of New Yorkers, for whom racism, homophobia, transphobia, poverty and AIDS were all too real, created a world of sustenance and joy.



De Stad Was Van Ons – radicaal feminisme in de jaren '70

Director: Netty van Hoorn
Release: 2020
Topic: Feminism, activism, NL, 70s
Watch: Keep an eye on cinemas

Great documentary about the cultural landslide that was caused by the lesbian feminist movement in The Netherlands in the 1970s, with historical film material, photos and interviews.



Yes, We Fuck!

Director: Antonio Centeno & Raúl de la Morena
Release: 2015
Topic: Sexuality, functional diversity
Watch: vimeo.com/123177395

Beautiful, intimate documentary that explores the sexuality of people with functional diversity. Through six stories, different topics are addressed, including the experience of one's sexuality, life as a couple, prostitution and sexual assistance among others.



Funeral Parade of Roses

Director: Toshio Matsumoto
Release: 1969
Topic: Tokyo underground queer scene, 60s
Watch: archive.org/details/FuneralParadeOfRoses

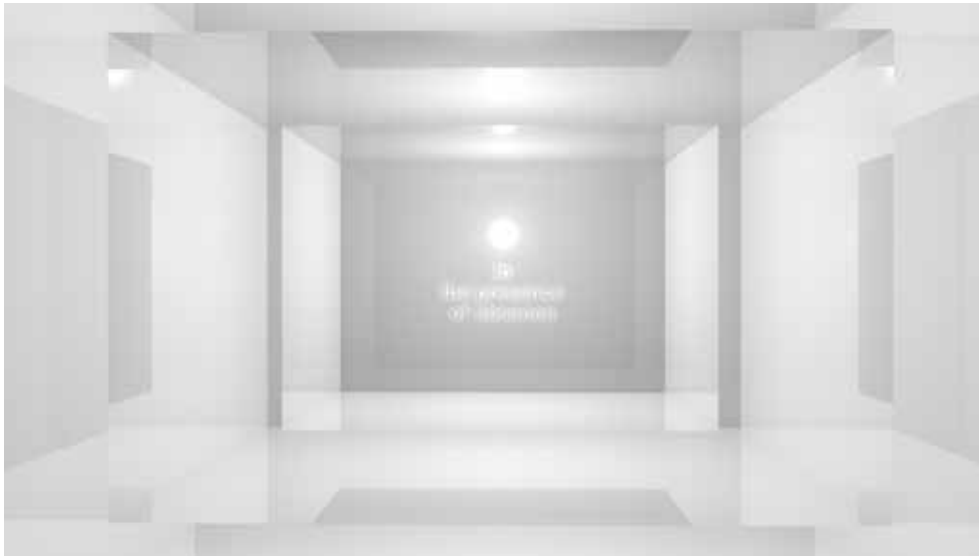
Kaleidoscopic masterpiece that mixes fiction, documentary interviews, avant-garde performance art and experimental cinema. The film is set in the underground queer culture of 1960s Tokyo, and follows the trials and tribulations of Eddie and other trans women in and around a drag bar.



The Ballad of Genesis and Lady Jaye

Director: Marie Losier
Release: 2011
Topic: Art, performance, love
Watch: www.ubu.com/film/p-orridge_lady-jaye.html

Intimate portrait of the life and work of musician and performance artist Genesis Breyer P-Orridge and their other half and collaborator, Lady Jaye. Centered around the physical transformations they underwent for their “Pandrogyné” project, in an attempt to merge identities.



Hide and Seek in the Stedelijk

In the Presence of Absence

After months of unseen and unlived experiences, the Stedelijk re-opened with a promising programme that has the ambition to put the audience *In the Presence of Absence*. This is a curious and somewhat poetic title for a show that attempts to exhibit “a selection of artworks that challenge the idea of collective knowledge and public consciousness through stories that remain unseen, have been ignored or maybe told more often within large public institutions.”

The exhibition consists of a variety of works from a great diversity of artists that address all kinds of challenges. The pieces elaborate on historical processes as well as their repression, investigate mechanisms of power and hegemony and raise questions whose significance goes far beyond the white cube. The decision to host such an ambitious show invites us to wonder: what can museums really do to influence the public debate? **Is it sufficient in 2020 for artists to simply “raise a controversial issue”? What does that actually mean and what does such an attempt factually do if it is comfortably located within an institution such as the Stedelijk?** Who is its audience? Notwithstanding its good intentions, this show perhaps manifests its own paradoxes, demonstrating the complexities established art institutions inevitably face when trying to curate critical content.

If museums attempt to fight for diversity and for social causes, perhaps it would be helpful to approach this less in terms of *seeing* and more in terms of *acting*. It is great and should be a matter of course for a museum to showcase a diversity of artists. However, museums also need to address the issue of how forms of knowledge and aesthetic expression can be made accessible beyond their usual audience. How genuine is the gesture of illuminating unseen, unknown discourses if so many paradoxes and dilemmas that flow from the museum's own hegemonic cultural position remain unacknowledged?

RaRa, Art & Politics

While it is going to take time to find practical answers to these questions, it seems sensible to explore the complexity of the challenges ahead. A good place to start could be the work by Pieter Paul Pothoven which is also part of *In the Presence of Absence*. His piece about the RaRa (Revolutionaire Anti-Racistische Actie) bombing of the Makro warehouse in Amsterdam represents an interesting gesture with regard to the exhibition's title. Pothoven's work consists of two main elements: an audio piece that reproduces interviews with RaRa-members and a visual/tangible piece that is a replica of the storefront of Overtoom 274 where the group supposedly met to plan the bombing. In the exhibition room, we find ourselves thus confronted with a presence of absence, i.e., the absence of the original elements: neither are we listening to the voices of RaRa members nor are we looking at the original storefront. What is it that the artist intends to evoke in this presence of absence? Why is there a takeaway poster of the stove around which RaRa may or may not have assembled in order to plan their actions? We are experiencing his apparent difficulty to take a stand on the issue of violent anti-racist action. What is there that the artist wants us to see? Why is it urgent today? If a political message was intended by Pothoven, it somehow fizzles out in the museum. In an ambiguous way, the exhibition title, *In the Presence of Absence*, begins to acquire a meaning that goes beyond the institutional intentions: **is the presence of art in a museum context damned to a structural absence of political efficacy?**

De Vrijkoop van Bajesdorp strijdt voor betaalbaar wonen in Amsterdam

Op 1 oktober 2010 ging het kraakverbod in met het aannemen van de Wet kraken en leegstand. Nu, tien jaar later, vinden oud-krakers nieuwe wegen om wonen in de stad toch sociaal en betaalbaar te houden. Op de grond van het inmiddels gesloopte Bajesdorp bij de oude Bijlmerbajes, bouwen zij aan een nieuwe woon-werkbroedplaats. Vanaf de komende maand kan iedereen met kleine en grote bedragen investeren in dit pilot project, dat voorlopig uniek is in Amsterdam.



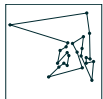
Vanuit het motto ‘wonen voor mensen, niet voor de winst’ maken zij gebruik van een bijzondere juridische constructie, waardoor er met dit nieuwe vastgoed niet gespeculeerd kan worden. Ze werken hierbij samen met de Vereniging Vrij-Coop. In Duitsland werkt het vergelijkbare Mietshäuser Syndikat al meer dan 20 jaar uiterst succesvol. Bajesdorp heeft de Amsterdamse primeur van deze vorm van ongedeeld en collectief eigendom.

Deze herfst gaat de crowdlendingcampagne van start onder de vlag “De Vrijkoop van Bajesdorp”. Betrokken medestanders kunnen wat van hun spaargeld investeren in de ideale van een vrije, creatieve en sociale stad; en ze krijgen daar ook nog een eerlijke rentevergoeding voor. Maar de campagne heeft ook nadrukkelijk als doel om dit woon-en-werkconcept verder te verspreiden, want de Bajesdorpers hopen dat hun project veel navolging zal vinden.

Ten dele sluit dit ook aan bij de ambities van de gemeente Amsterdam om ruimte te maken voor wooncoöperaties waar geen plek is voor winstbejag en meer werkplekken voor kunstenaars te realiseren. De woonactivisten van Bajesdorp merken echter dat deze politieke ambities nog vaak worden gedwarsboomd door bestaande regels en procedures. “De gemeente zegt dat ze van ons willen leren hoe ze het voor volgende projecten makkelijker willen maken. Dat zou te gek zijn, want het is eerlijk gezegd veel werk om dit voor elkaar te krijgen. Die drempel zouden we graag weg willen nemen voor volgende initiatieven”, zoals Nina van Oort, een van de leden van Bajesdorp, het uitlegt.

“Natuurlijk is het ook heel leuk om je eigen werkplek te ontwerpen, of zelf te kunnen bedenken waar je een raam in je slaapkamer plaatst. Maar daarvoor zijn er ook wel makkelijkere manieren te vinden. We willen ook voor de rest van de stad laten zien: het kan anders,” laat Lisa Skwirblies van het project weten. Bajesdorp wil dus iets veranderen aan het beleid en de praktijk van wonen in Amsterdam. Het project gaat in tegen de gentrificatie van Amsterdam, tegen de trend dat de stad alleen maar toegankelijk is voor mensen die veel verdienen, tegen een steeds eentoniger en gelijkvormiger stadsbeeld. Daarom komt er in Bajesdorp ook atelierruimte voor kunstenaars, een alternatief podium voor muziek, theater en performance en een sociaal cafe-restaurant. “Maar je zou ook een wooncoöperatie kunnen maken met leraren en andere mensen die een passie delen voor onderwijs, of met verplegers, of gewoon met mensen die geworteld zijn in een wijk waar ze niet verjaagd willen worden,” fantaseert Arthur Kneepkens verder. Hij is ook een van de activisten, die nu uit een kerngroep van 10 leden bestaat, met daar omheen een kring van trouwe supporters.

Meer weten over de crowdlending campagne van De Vrijkoop van Bajesdorp? Ga dan naar bajesdorp.nl of mail naar financieel@bajesdorp.nl.

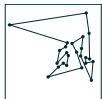


Amsterdam Alternative
Issue #33
November-December 2020

Amsterdam City Nomads
Text: Anita A.C. Janssen
Photo: Anita A.C. Janssen

Het einde van de broedplaats
Text: Platform BK
Illustration: Eva van Aalst

Documentary tip top 5
Text: Filmhuis Cavia
Photos: Various sources



Page 07
Issue #33
November-December 2020

Hide and Seek in the Stedelijk
Text: Morgane Billuart
Illustration: Morgane Billuart

De Vrijkoop van Bajesdorp
Text: Lisa Skwirblies
Photo: Bajesdorp

MUSIC TIP TOP 4

Picked with care but you can do the judging yourself. Tips and links to releases are always welcome (music@amsterdalternative.nl).
Amsterdam Alternative Spotify playlist: search Basserk Records (they host our playlist).



Shinichi Atobe
Yes

Label: DDS
 Release date: 08-07-2020
 Genre: Electronic, IDM
 Format: Digital, Vinyl

Shinichi Atobe's fifth album for DDS, his first in two years. Deep and sublime, the classic Chain Reaction < > Chicago House vibe.

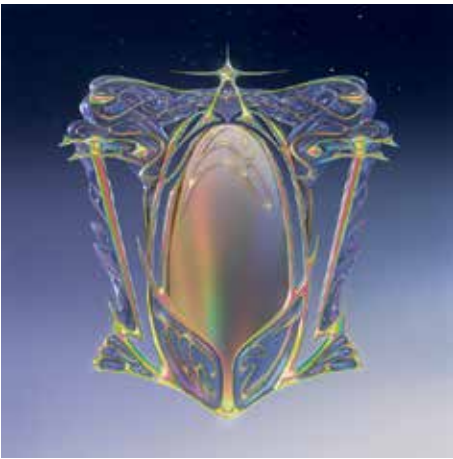
Continuing a remarkable run of post-comeback releases, the secretive Japanese producer trades chilly dub techno for warm, almost chipper house music.



Full Monthy
Strange Behaviour

Label: Basserk
 Release date: 12-10-2020
 Genre: Electro
 Format: Digital

Amsterdam based producer Full Monthy creates electro with influences of Italo and Bass. In his tracks you recognize a bit of the nostalgic electro sounds from the early 2000's. These tracks will do perfect on a dancefloor (if there will be one again) but also perfect work-out material.



Machinedrum
A view of U

Label: Ninja Tune
 Release date: 09-10-2020
 Genre: Electronica, Drum & Bass, IDM
 Format: Digital, CD, Vinyl

It's the LA-based producer's ninth solo album. It features an incredible cast of collaborators including Sub Focus, Chrome Sparks, Father (Awful Records), Freddie Gibbs, Mono/Poly (Brainfeeder), Tigran Hamasyan, Jesse Boykins III, Rochelle Jordan and Tanerëlle. "A View of U" distills his signature fusion of IDM, UK rave, jungle and bass culture blended with myriad US regional hip-hop and club music styles.



Autechre
Sign

Label: Warp
 Release date: 16-10-2020
 Genre: Electronic, IDM, Experimental
 Format: Digital, CD, Vinyl

SIGN is the 14th album by Autechre (Rob Brown and Sean Booth). According to some things they have said, this could be the first of two new albums they have completed recently.

The new album is unpredictable, warm, and mysterious. An instand classic.



Fashionable face masks bringing emotional support

Face masks, you can see them everywhere now. They come in different shapes and sizes and are offered in multiple choices of the most beautiful and fashionable patterns. Wearing non-medical face masks is not something new. They were ahead of COVID-19, gaining popularity in hip-hop culture. Especially, at local hip-hop festival Woo Hah!, they represent a sense of fashion, of togetherness and a feeling of ultimate freedom. There, participants of the festival wore face masks for both fashionable as practical reasons.

Wearing Face masks in a fashionable sense at hip-hop events probably started with two American rappers wearing them in reaction to criticism on how they move their mouths in a crumbling, uncomfortable way whilst dancing. In Asia, face masks are part of 'smog couture' helping them become part of a style and influencing local and global hip-hop cultures. One way or another, fashion icons in hip-hop like Travis Scott started wearing them, which led to his fans getting inspired to do the same. Wearing facemasks shows a sense of fashion and involvement with hip-hop culture.

The practical reason for wearing a face mask in hip-hop culture is that it protects one against dust. During concerts at Woo Hah! festival, crowds of at least 500 people engage in moshpits on sandy terrain inducing drifting clouds of sand floating above the area. Fashionable-looking participants engage in this collective form of 'dancing', located at a spot in the audience known as the 'moshpit'. One that wears a face mask has either been in a moshpit or is planning to. It symbolizes being part of the temporal moshpit community that exists at Woo Hah!. When participants notice each other wearing one outside of the moshpit they greet because they have become buddies for the duration of the rest of the festival, so to speak. The moshpit is a collective experience. You give the moshpit something of yourself but you also get something out of it that is amongst others this feeling of belonging to a (temporal) community because, we are 'in it together'. Knowing each other's name is not necessary; having gone through the same experience is enough. So, what is this experience exactly?

Imagine, you being at such a festival. You and your best friends have been working hard to get enough money to buy a ticket

and since then you have been looking forward to this event, to meet like-minded people and see your favorite artists. Now, the moment is finally there. You are at your favorite artist's concert. Your favorite song starts, the one that you have been listening to on repeat throughout the summer! The whole crowd knows it as well; they sing along and know exactly when the beat 'drop' in the music comes. Right before that, the artist and 'pit lieutenants' collaborate in creating an empty circle in front of the stage. You are taking a spot at the edge of that circle. Everyone is facing the emptiness in the middle, knowing exactly what emotional energy to expect when the circle closes whilst waiting for the artist, our master of ceremony, to count down. 3...2...1..., that is your sign to let go. Participants that were waiting on the edges of the circle collide into each other in the middle of the pit. This clash evolves into an interaction of synchronized jumping up and down and bumping into one another whilst rapping along with the lyrics of the artist, creating clouds of dust. You can let go of all your build-up enthusiasm and get some extra shots of adrenaline back. Emotional energy rises and together with your fellow moshpit participants, you are moshing. This is a feeling of ultimate freedom, a feeling of togetherness and a feeling of belonging to the community. It can't get better than this!

A face mask, therefore, is not only fashionable and in that way representative of being part of hip-hop culture but it symbolizes that feeling of freedom, that feeling of togetherness and belonging to a community that people need to have once in a while, as well. Seeing people wearing facemasks nowadays sometimes reminds me of the ways the face mask is meaningful to hip-hop moshpit participants. It reminds me of a time without social distancing. A time with dancing, hugging, and jumping around in moshpits. A fashionable face mask here becomes a totem of collectivity and a totem of experiencing a feeling of freedom and it brings me emotional support. This idea brings a smile to my face every time I see someone wearing a beautifully sometimes questionably patterned facemask.

Quirina Geijsen is a Master's graduate of Social and Cultural Anthropology (VU), inspired by ritual theory and having studied participant experiences of moshpits at hip-hop concerts.



Covid-Lockdown for the Digital! An Interview with Geert Lovink

Jess Henderson: As I write to you, you are on vacation in a depopulated rural area and pretty much offline for the majority of the day. The limited internet access you have there must mutate your regular relationship to being online, one I can only imagine is far less intensive than your usual every day in Amsterdam. Can you explain about how your experience of increased time offline goes there—how do you 'structure' it and how does it feel? Do the sensations change over the weeks spent in this setting?

Geert Lovink: I am on a weak 3G signal, via mobile phone connected to the laptop, a connection that doesn't work most of the time. I am online once or twice a day to download email and do a quick round of my news sites—until the signal breaks. Being offline for me means slowing down the body, clearing one's mind, being able to read a book and write. Being able to think and focus on what's to be done. During the year, in the office and on the road, I am often restless and want to initiate stuff. I am neither a news junkie nor a social media addict, so that's something, but my overall state of mind can be pretty all over the place, for activist reasons. This makes it harder to concentrate on difficult texts. Though I find it is not an obstacle for writing. There is this basic nervousness in me, which was also there before I got my own access to the internet in 1993. Knowing this, I have taken good holiday breaks throughout my life to recover and regain the energy to keep going.

JH: We have both described *offline* as a 'possibility space'. Could you explain your reading of this and tell us how you utilise your offline possibility space?

GL: In my role as theorist, critic, activist and organizer, it is important to be able to bring the new things into the world, otherwise we're merely reacting. We do not just respond to, participate in, or interact with 'their' systems. We do this way too much and in that sense recreate a culture of refusal in order to create more space, energy, and freedom to experiment with the possibility spaces that we desire and want to put into the world. When we design, build, and use 'possibility spaces' we make a claim for a different future. Most of the time these remain concepts, ideas, memes, dreams. There is nothing wrong with that. As Bernard Stiegler, who recently passed away, used to say, '*to regain the ability to dream is a revolutionary act of resistance*'. In order to get there, we need to literally reclaim our ability to dream at night—and remember them when we wake up. To put an imaginary collective practice out into the world can be very powerful: dream first, build later.

Events will reveal themselves when the time has come for a 'crystal', something glistening with potential amongst the rubble, to be turned into a mass movement. I am in favour of first growing basic infrastructure, slow and steady, before action is unleashed. Some alternatives remain marginal, turn into reformist programmes, or worse, are hijacked by greedy start-up types that will make millions from your subversive proposition. Or, they will be instrumental in tackling an authoritarian regime. Who knows. Let history be the judge. In my experience we cannot deconstruct in advance. A century ago this gift, or capacity to create something entirely new and shocking, was attributed to avantgarde artists, literary figures, and certain political

actors. But they lost the vision to anticipate what's coming (with the exception of the alt-right intelligentsia who perhaps describe the current moment in a clearer way in comparison to the PC liberal globalists that refuse to see recent geo-political constellations.)

I do not think that offline should be seen as a goal in itself. We will overcome the current compulsive behaviours. One day having internet will be something like access to electricity and water, which is special anyway and rare for most of us on this planet, meaning that it will be rare. It will not the be the speed that matters so much as access *an sich*. The fight over global infrastructure is stepping up. It will be considered rare to access other cultures, just as it was in the past. You will be able to talk to your fridge but who cares, compared to the one-off (video) dialogues with friends in Sydney, Shanghai, Kampala, and Delhi.

How do we liberate ourselves from the digital chains so that we can pay attention to other things? For me, the emphasis on individual solutions, therapy, and the change of behaviour is the main obstacle to overcome the smartphone. What we need is a Covid-19 lockdown moment for everything digital. A disruptive shock that makes us forget all these accounts, status updates, pet videos, pseudo friends and followers. As we know by now, the corona crisis has pulled us even further into what's called the 'simulacrum'. We have not woken up. Instead, we're hiding even further, going deeper and deeper down into the online abyss. All our research and debates around tech-induced burn outs, depression, distraction, and the unlearning of vital human skills will have to be stepped up. We're nowhere near that.

JH: The experience of feeling 'overwhelmed' by time spent online and the deepening integration of digital media into our lives is common. Your work deals with the emotional affects of sadness, depression and despair – which are by no means an undesigned consequence. Can you explain some of the causes of 'overwhelm' and its most insidious (or positive?) knock-on effects?

GL: What overwhelms young people is the task to establish a (professional) life. Where to start? The lack of overview and the information overload create a feeling of constant panic. So much to read, so much to know. How do I enter networks and build one myself? Where do I fit in? What can I contribute? In many societies, one's professional fate is decided by the tribe, the family. However, one is increasingly thrown back into 'How can I develop my own voice and niche from where I can operate'? Is there something like an individual signature? Perhaps not, but I do believe in skills, in small steps, working on various projects at the same time with clear deadlines, and moral support from friends and outsiders. Some will insist to use apps. Whatever. What we need are solidarity networks to end the neo-liberal cult of competition.

JH: If there are some key messages of significance to today's creative worker, what would you say?

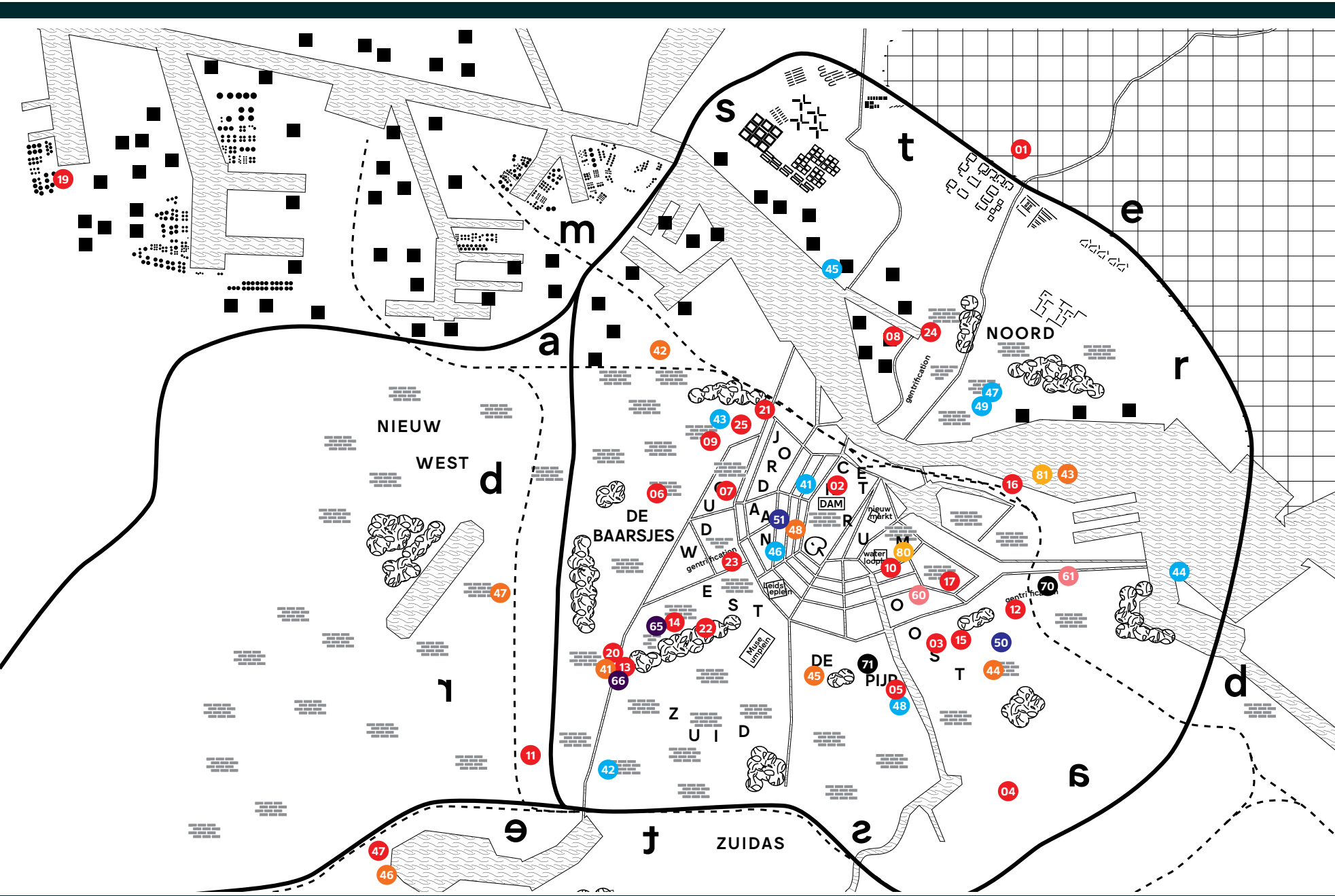
GL: Get organized. Scale up together, create unions and co-ops. I know there is the risk of middle management, creating

old, new bosses and boring structures, but the neo-liberal precarious road really is a dead end street for most of us (I too have been in that position, for far too long). Some will do this for protection reasons, others out of solidarity, out of passion and fun to break out of that virtual cage of loneliness and despair. With this comes a revolution of the workplace architecture. The WeWork sharing economy model is dead. So is the cubicle. The open-work planned offices should be closed overnight. If they want, give workers their own dedicated space (the idea that everyone will work from home is ludicrous and oppressive, especially for parents with children at home.) We need a combination of a quiet cell and the lively social space where we come together. But most of all, we need new forms of digital money that are embedded in fair revenue models. Creative work will need to be paid properly. This also involves radical tax reform and redistribution of wealth, period. Automated crypto-payments and tokens alone will not do the job. In the current system the real money is, by definition, always made elsewhere, by others. By closing the extractive industries, we will certainly make a radical gesture: close Hollywood, Facebook, big galleries, large publishers. But this can also be a start, leading to solutions that lie elsewhere.

JH: As the boundaries blur further between our on-and offline lives, the differentiation becomes undefinable for many, as you mentioned in the quick shift to working from home en masse. Which acts of resistance become necessary, particularly in relation to work? And if resistance is not the right word, is there a more radical action necessary?

GL: I am betting on structural solutions, not accidental improvements of labour laws, no matter how attractive they may seem (like free healthcare, a centralized pension system, better contracts). It is not a matter of collective bargaining. I do not believe in the 'art strike'. What's more useful is to occupy their offices. The arts sector is now shrinking at a radical pace. I wonder what will be left after this 'stack' of crises. Likely the arts will, again, be a small, exclusive domain of the rich (as it used to). Right now, we have this precarious class that has been mass produced at Goldsmiths and related art schools, young kids without skills, trained in all the post-colonial and gender theories. Will Black Lives Matter provide them with jobs? I have doubts. What's left for them to politicize is their own precariousness. Will they be able to pull themselves out of the mud? As you see, when we're talking about resistance we need to get away from identity politics and open ourselves up in a most radical way. It is about compassion, not self-pity.

map // Amsterdam city map // Amste



ars // Bars // Bars // Bars // Cinema // Cinema // Shops // Shops // Food // Food // Food

Café Belgique
Beer & underground DJ's
Gravenstraat 2
cafe-belgique.nl

Butchers Tears
Small brewery and proeflokaal
Karperweg 45
butchers-tears.com

Checkpoint Charlie
Wicked little bar
Nassaukade 48
facebook.com/checkpointcharliecafe

Kriterion
Cinema, bar
Roetersstraat 170
kriterion.nl

Studio/k
Cinema, bar, restaurant, club, stage
Timorplein 62
studio-k.nu

Fort van Sjakoo
International bookshop
Jodenbreestraat 24
sjakoo.nl

De Peper
Vegan culture kitchen
Overtoom 301
ot301.nl

Boekhandel van Pampus
Nice bookshop, good coffee
KNSM-Laan 303
boekhandelvanpampus.nl

MKZ (Binnenpret)
Vegan food
Eerste Schinkelstraat 16
binnenpr.home.xs4all.nl/mkz.htm

ars // Bars // Bars // Bars // Cinema // Cinema // Shops // Shops // Food // Food // Food

Cruise Inn
50's Rock n Roll café
Zuiderzeeweg 29
cruise-inn.com

Noorderlicht
Bar, restaurant, music
NDSM Plein 102
noorderlichtcafe.nl

Saarein
Brown bar with big lesbian crowd
Elandsstraat 119-HS
saarein2.nl

Skate cafe
Skateboarding, bar, food
Gedempt Hamerkanaal 42
skatecafe.nl

Tolbar
Nice selection of beers
Tolstraat 182
tolbar.nl

Walhalla Craft beer
Beer brewery / bar
Spijkerkade 10
walhallacraftbeer.nl

Framer Framed
Platform voor kunst en cultuur
Oranje-Vrijstaatkade 71
www.framerframed.nl

Kunstverein
Art, lectures, publications
Hazenstraat 28
www.kunstverein.nl

Grafisch werkcentrum
Graphic work space
Molukkenstraat 200-P1
grafischwerkcentrumamsterdam.nl

Smerig fietsenwerkplaats
Bicycle workshop
Van Ostadestraat 233-E
ostade233.nl/smerig

venues // Participating venues // Participating venues

ADM (Slibvelden)
Self-regulating squat.
Cultural free zone
Buikslotermeerdijk 95
adm.amsterdam

Astarotheatro
Theatre, arts, discussions and activism
Sint Jansstraat 37
astarotheatro.com

Badhuistheater
Independent, cult, community theatre
Boerhaaveplein 28
badhuis theater.nl

Bajesdorp
Under construction
Wenckebachweg 12-46
bajesdorp.nl

Cinetol
Workspaces, live-music, film and other arts
Tolstraat 182
cinetol.nl

Cultureland
Culture and nature
Artist In Residence
Adm.de Ruyterweg 181
cultureland.nl

De Nieuwe Anita
Culturele ontmoetingsplaats
Fred. Hendrikstraat 111
denieuweanita.nl

De Ruimte
Cultural space, bar, restaurant, record store
Distelweg 83
cafederuimte.nl

Filmhuis Cavia
Counterculture cinema
Van Hallstraat 52-I
filmhuiscavia.nl

Fort van Sjakoo
Fort verkoopt kritische en opstandige literatuur
Jodenbreestraat 24
sjakoo.nl

Kaskantine
Post-apocalyptic café, restaurant and urban farm
Handbalstraat 1
kaskantine.nl

Nieuwland
Solidary and self-built space for living and working
Pieter Nieuwlandstr. 93-95
nieuwland.cc

OCCH
Onafhankelijke Cultureel Centrum In It
Amstelveenseweg 134
occh.org

OT301
Housing, workspaces and public functions
Overtoom 301
ot301.nl

Plein Theater
Stage for theatre, dance, music, spoken word
Sajetplein 39
plein-theater.nl

Pakhuis Wilhelmina
Artist studios and public venues
Veemkade 572
pakhuiswilhelmina.nl

Plantage Dok
Woon- werkruimtes, publieke functies
Plantage Doklaan 8
plantagedok.nl

Rijkshemelvaartdienst
Gekraakt terrein. Ate-liers, volkskeuken ...
Oude Haagseweg 58
rijkshemelvaart.com

Ruigoord
Idealistisch oord waar kunstenaars werken
Ruigoord 76
ruigoord.nl

Theatro Munganga
Cozy theatre. Artistic, social, political activities
Schinkelhavenstr. 27hs
munganga.nl

Volta
A venue for young local bands and artists
Houtmankade 336
voltaamsterdam.nl

Vondelbunker
Free cultural and activist space
Vondelpark 8
vondelbunker.nl

WG foundation
Artist studios, exhibition space, artist in residence
WG Plein t/o nr 80
puntwg.nl

Workship op de Ceudel
Woonark, omgebouwd tot theater en studio
Korte Papaverweg 6c
workship.nu

Zaal100
Zaal 100 is er voor van alles, maar niet voor alles
De Wittenstraat100
zaal100.nl

erdam // Other Alternative venues in Amsterdam // Other Alternative venues in Amsterdam

Anarchistic library
Library, books,
1e Schinkelstraat 14-16
agamsterdam.org

Buurtboerderij
Eat, drink, chill, relax, outside
Spaarndammerdijk 319
buurtboerderij.nl

Einde van de wereld
Restaurant, events
Javakade 61
eindevandewereld.nl

Joe's Garage
Autonoom sociaal politiek centrum
Pretoriusstraat 43
joesgarage.nl

Molli
Squatters bar
van Ostadestraat 55 hs
molli.squat.net

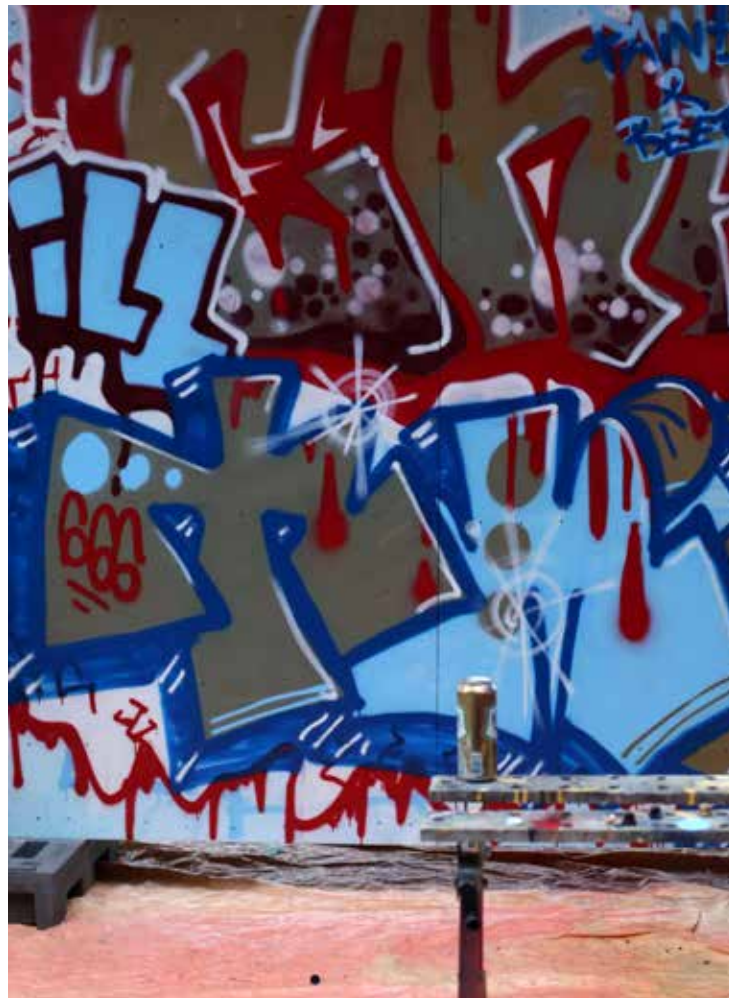
Nieuw en Meer
Kunst- en bedrijventerein
Oude Haagseweg 51
nieuwenmeer.nl

VLLA
Bar, Podium, Club
Willem Roelofsstraat 9
vlla.nl

Vrankrijk
Livin, working, events, bar
Spuistraat 216
vrankrijk.org

Paint & Beer at the Roze Tanker By Friekens and Friekensbrouwerij

Photo report by Lorelei Heyligers



Interview

#Nietmijnschuld leden actiecomité Amsterdam



Cato, 19, is student Bestuurskunde & Overheidsmanagement aan de HvA en is dit studiejaar ook secretaris bij de ASVA Studentenunie.

Sinds wanneer ben je bekend geworden met de campagne?

Toen ik nog geen student was had ik al wel gehoord van de Landelijke Studenten Vakbond (LSVb) maar ik hield me toen nog niet echt bezig met het leenstelsel. Ik ben pas begonnen met studeren in 2019 en toen dus ook gestart met lenen. Met alleen werken ging ik het niet redden dus lenen leek de best optie maar ik hoorde al wel steeds meer in mijn omgeving over de gevolgen van deze beslissing. Ik ben sinds de uitbraak van COVID-19 betrokken geraakt bij de #Nietmijnschuld campagne en zit hier in als zelfstandig lid naast het feit dat ik in het huidige bestuur van ASVA zit.

Was je bekend met het 'oude' leenstelsel of eigenlijk gift van studiefinanciering als je binnen 10 jaar je diploma behaalde?

Nee, eigenlijk niet zo goed. Ik ben mezelf er steeds meer in gaan verdiepen om te kijken hoe het vroeger was. Het voelde echt als een raadsel. Tijdens mijn tijd op de middelbare school werd het huidige leenstelsel ingevoerd, in 2015. Ik heb dus de middelbare school behaald wetende dat ik mezelf of kon overwerken, of een studieschuld aan kon gaan, of helemaal niet gaan studeren. Gelukkig heb ik wel een financieel vangnet en daar ben ik ook echt mijn omgeving dankbaar voor maar ik besef me heel goed dat niet iedere student dit heeft. Het is een tenenkrommend systeem waarbij het voor mijn generatie voelt als pech hebben waarbij we het ene gat moet vullen met een ander gat; dus nu lenen en later geen hypotheek.

Ik ben tijdens mijn eerste studiejaar nog thuis blijven wonen omdat ik ook niet echt connecties had in Amsterdam. Ik heb toen ook eerst goed gekeken naar het kostenplaatje. Nu ik wel op kamers woon met huisgenoten valt het me op hoe erg studenten continu op hun uitgaven moeten letten, helemaal nu nog tijdens deze corona-crisis.

Ben je bang voor de gevolgen van het hebben van een studieschuld na je afstuderen?

Ik maak me wel zorgen over mijn studieschuld. Nu is het hebben van een

studieschuld nog rentevrij maar ik vraag me af voor hoe lang dit nog zo blijft? Ik lees bijvoorbeeld dan op Twitter verhalen van mensen waarbij de partner de studieschuld moet overnemen of dat er geen hypotheek verstrekt kan worden. Ook moet mijn generatie die nu moet lenen om te kunnen studeren ook betalen voor de vergrijzing en daarbij komt ook nog de rekening van de corona-crisis. De generatie die de maatschappij draaiende moet houden moet ook de volle rekening betalen en hier val ik dus ook onder. Er wordt nu veel druk gelegd op studenten omdat zij zich zorgen moeten maken over hoe snel ze hun studie kunnen afronden zodat het betaalbaar blijft. Hierdoor kunnen ze niet genieten of focus hebben op hun studie. Natuurlijk maak ik me zorgen om mijn toekomst, wij allemaal



Frank Lemmers, 24, studeert de Bachelor Bestuurskunde aan de Universiteit Leiden maar volgt ook vakken bij de studie Politicologie aan de Universiteit van Amsterdam. Ook is hij secretaris en vice-voorzitter bij DWARS Amsterdam.

Sinds wanneer ben je bekend geworden met de campagne?

Ik ben sinds het voorjaar van 2019 betrokken bij #Nietmijnschuld. Ik ben meegegaan naar een van de eerste bijeenkomsten waar uitleg werd gegeven over de campagne en toen besloten om me hiervoor in te gaan zetten. Het plan om samen met zo veel mogelijk student- en een vuist te maken tegen het huidige leenstelsel en een nieuwe schuldenvrije basisbeurs in te gaan voeren plus compensatie voor de huidige leengeneratie, daar sta ik volledig achter. Ik val zelf ook in de generatie studenten die heeft moeten lenen om mijn studie te kunnen bekostigen. Ik ben autistisch en kan vanwege mijn functiebeperking niet naast mijn studie erbij werken en ik merk wel dat de mentale druk om goed te presteren maar ook om zo snel mogelijk af te studeren mij ook heeft beïnvloed de afgelopen jaren. Door de coronacrisis merk ik ook dat zaken waarmee ik al moeite had zoals plannen en structuur aanbrengen nog moeilijker zijn geworden omdat ik nu alles thuis op mijn studentenkamer moet doen. Ik moet eigenlijk nog meer tijd aan mijn studie besteden dan andere studenten dus lenen en een schuld opbouwen is



‘presence (Un) presence’, Martijn Tellinga at Zone-2Source, Glazen Huis

13- 20 December 2020

‘presence (Un) presence’ is a self-evolving environment for images, objects, performative actions. And sound. The piece follows Martijn Tellinga’s ongoing interest in the musicality of space and situation, and his current research to extend musical principles of process, collaboration and esthetics to negotiate the layered composition of installation work.

Throughout its unfolding 8-day event-structure, ‘presence (Un) presence’ slowly gains shape as a contingent spatio-visual dialogue between the emerging interactions of 7 participating musical interpreters testing the musicality of largely silent gestures, and a gradually building multichannel AV meditation on musical memory, anticipation and experience.

Utilising a score-based approach to installation, the work aims to transpose musical system, reading and delivery onto this speculative musical space, asking how musical forms can materialise through non-audible agencies, and how music compositional ideas as abstract objects can travel between different mediums and situations. Disconnected from the necessity of sound & listening, ‘presence (Un) presence’ invites the viewer to engage with the fundamental ideas of music composition and performance through this alternative setting.

helaas nu de enige optie voor mij.

Was je bekend met het ‘oude’ leenstelsel of eigenlijk gift van studiefinanciering als je binnen 10 jaar je diploma behaalde?

Jazeker! Ik studeer sinds 2016 dus ben ook gestart met lenen vanaf dat moment. Ik heb de overgang naar het huidige leenstelsel bewust meegemaakt en dacht in het begin ook dat het een ‘sociaal’ stelsel zou zijn. Maar ik zie nu in dat we toen erg naïef waren wat dat betreft omdat het helemaal geen zegen maar een vloek is om 35 jaar lang af te moeten betalen. Ook besef me erg goed dat deze studieschuld later invloed gaat hebben op het krijgen van een hypotheek.

Ben je bang voor de gevolgen van het hebben van een studieschuld na je afstuderen?
Ik maak me wel degelijk druk over mijn

The exhibition at Zone2Source / Glazen Huis is the first public presentation of this current, exploratory chapter of work of Martijn Tellinga, which distinguishes musicality and composition as process from music as a sounding result. The project is concerned with imagining an intermedia concept of musicality which is able to function as a generative compositional devise crossing material boundaries, and, ultimately, proposes the possibility for music to express and affect through transformable mediums and formats.

Martijn Tellinga is an artist, composer and occasional performer. His practice enfolds elements of concert, installation and performance art. Drawn from a reduced formalist-seeming vocabulary, his work centers on the exploration of modes of music to express ideas of space, place and process: their reciprocal production, contextual intertwining, and potential as a perceptual, performative and social medium. It includes a wide variety of conceptual actions and chance operations, probing the emergent field between intended and accidental occurrences.

He performs and exhibits his work worldwide, lectures and works in residence. He teaches projects at the Central Academy of Fine Arts in Beijing and ArtEZ Academy in Arnhem. With DNK-Amsterdam he is co-responsible for a long-running series of events, concerts and exhibitions.

www.martijntellinga.nl

toekomst en ook over de gevolgen van het hebben van een schuld. Het is een schuld die alsmat groter wordt en het voelt het niet goed om nu twee jaar uitloopt te hebben met mijn studie dus de druk om te presteren en zo snel mogelijk klaar te zijn wordt al gauw door jezelf opgelegd want je wilt dat die schuld niet onnodig hoger wordt. Ik merk wel dat ik ook in mijn omgeving hoor dat veel studenten hiermee zitten. Eigenlijk voelt het als een vicieuze cirkel; ik wil me focussen op mijn studie, moet lenen en doordat ik dus een schuld opbouw ervaar ik meer stress tijdens het studeren. Het leenstelsel houdt je eigenlijk al tijdens en na je studie nog gevangen want je zit eraan vast terwijl je eigenlijk een goede baan wilt vinden om je leven verder op te bouwen met een goed diploma op zak.

Visual Art

Through this column we will share a selection of art related items. This can be street art, exhibitions, art installations, photography, online art, street poetry or other arts that can be found in or around Amsterdam. Tips are welcome. Send to info@amsterdamalternative.nl



Spotted on the street

Artist: Unknown
Location: Sint Antoniebreestraat
More street art:
Follow me on Instagram: [melodyfatima](https://www.instagram.com/melodyfatima)



Spotted on the street

Artist: ?
Location: Vredenhofpad

Spotted by Fatima Leeuwenberg



What The Fuck? - Shoe At STRAAT

Artist(s): Niels 'Shoe' Meulman
Place: STRAAT, NDSM-Plein 1
www.straاتمuseum.com

Dutch urban arts legend Niels 'Shoe' Meulman, founder of calligraphy- graffiti or 'Calligraffiti' painting, is kicking off the opening of STRAAT gallery, the in-house gallery of STRAAT museum, with a solo art exhibition and featured installation opening on Saturday, October 17.



Tinder Times: Monumenten voor Vluchtigheid

Artist(s): Marijke de Vries
Place: Sociëteit SEXYLAND
Date: 21-24 November

Een spannend en interactief programma waarin schilderkunst, muziek en dating-apps samen een wervelende tango aangaan.
www.marijkedevries.nl



Dit is een oproep uit de ar-moe-straat

Want dat wordt het als de W hier weg moet.

Zakelijk directeur Jowon van der Peet schreef een brief aan het Amsterdamse stadsbestuur namens de W139 nu blijkt dat ze geen subsidie meer ontvangen van de gemeente (de vierjarige subsidie van het AFK is deze zomer afgewezen). Hieronder een ingekorte versie:

Een oproep aan ons stadsbestuur
De binnenstad verzuurt onder de monocultuur. Echte Amsterdamse plekken verdwijnen in rap tempo. Ook het voortbestaan van W139 wordt bedreigd. En daarmee de artistieke vrijheid.

Onze stad wil vrijheid bewaken en tegen-cultuur bescherming bieden. Maar wat is de realiteit? Voor kunstenaars van nu is hier – in de Warmoesstraat – straks géén plek. Géén plek voor de beeldende kunst, géén plek voor de schepende kunst. En dat is een keuze. Een keuze van het Amsterdamse cultuurbeleid om onze unieke kunstplek niet te beschermen.

'Wij doen een oproep tot zachtheid, een oproep tot weerbaarheid.'

Een keuze die voortkomt uit een geloof in marktwerving. Want kunst moet aanbesteed worden. Als een snelweg: geasfalteerd van A naar B. Het Kunstenplanstelsel is een ondernemingsplan. Het werkt competitie, talentontwikkeling en

gentrificatie in de hand. Kunst en kunstenaars moeten als merken en posities in de markt. De kunst laat zich managen. We branden onze mensengemeenschap op, net als in andere delen van onze samenleving. We hebben drie banen maar geen pensioen, we vullen meer formulieren in dan te doen waar we écht goed in zijn – in ons geval verbeelding brengen sinds 1979.

Vanuit het hart van de kunst zeggen wij: diep schoonmaken en ontginnen de rotzooi die het systeem heeft voortgebracht. Want we willen een binnenstad van de toekomst: weer een écht Amsterdam centrum. Wij doen een oproep tot zachtheid, een oproep tot weerbaarheid: laat die angst voor risico's eens los. Probeer kunst eens niet te claimen en niet te controleren. Bescherm het artistieke primaat en leg het waar het hoort: bij de kunstenaars. Borg W139 – als een baken van kunst in de binnenstad. Durf daar verantwoordelijkheid voor te nemen. Een Amsterdam die dat durft is een wereldstad.

AA Music Mixes

Every Friday Amsterdam Alternative releases a new music mix by a different artists. Mizes are available through or Soundcloud page and new website. Check it out!



Interested in making an eclectic, adventurous, experimental mix for AA? Contact us: music@amsterdamalternative.nl

10 Jaar Verder, en nog steeds kan je in een wachtlijst niet wonen!

Op 01 oktober 2020 viel het 10-jarig jubileum van het criminaliseren van kraken dmv de Wet Kraken en Leegstand. Maar wet of geen wet, gaat kraken door!

De betreffende wet was gecreëerd om een eind te maken aan zowel kraken als leegstand, maar geen van beide is gelukt. Gebouwen staan nog steeds leeg en voor veel mensen blijft kraken noodzakelijk. Het is namelijk niet het bestaan van lege gebouwen dat tot kraken aanzet, maar vooral het gebrek aan beschikbare woningen.

Of je nou kraakt, huurt of op zoek bent naar een koopwoning, het vinden van een beschikbaar (en al helemaal betaalbaar) huis is een lastig gevecht. Wachtlijsten blijven groeien terwijl huur en woningprijzen blijven stijgen door het hele land.

In 1911 besteden mensen in Amsterdam nog zo'n 16,2% van hun inkomen aan woonlasten. In 2015 besteed men al 38,9% hieraan. En niet alleen betalen huurders gemiddeld 40% van hun inkomen om ergens te kunnen wonen, maar de meest arme en kwetsbare groepen besteden nog het meest.



In de privé-sector is de situatie nog erger. Jong volwassenen die particulier huren zijn 50% van hun inkomen kwijt aan huur. Dit verschijnsel zien we in het hele land. Sinds 1996 zijn de huurprijzen nationaal gestegen met 21%, terwijl de lonen slechts met 8% omhoog gingen.

Gezien de mate van uitbuiting binnen de huursector (en het feit dat kraken illegaal is gemaakt!) is het niet verbazingwekkend dat de dakloosheid in Nederland tussen 2009-2018 is verdubbeld naar bijna 40.000 mensen. Kijkend naar de huidige economische situatie voortgebracht door de pandemie, kunnen we er alleen maar van uit gaan dat deze aantallen verder blijven stijgen.

En terwijl 40.000 mensen vechten om te leven zonder plek om te wonen, staan er naar schatting zo'n 100.000 woningen leeg door heel het land. En dan zijn de tientallen miljoenen vierkante meters aan lege kantoorruimte niet eens meegerekend.

Blijkbaar is de overheid vergeten om het tweede deel van hun wet uit 2010 door te voeren... Het deel dat leegstand aan zou pakken.

Dan wordt deze leegstand ook nog verborgen gehouden door anti-kraak bedrijven die 'leegstandsbeheerders' in gebouwen zetten. Deze bedrijven verdienen geld aan wanhopige mensen die weinig (of geen) andere opties hebben dan hun woonrechten op te geven in ruil voor een tijdelijke en extreem precare plek om te kunnen wonen.

Anti-kraak bedrijven zijn berucht voor het zo goed als leeg laten staan van gebouwen, op een enkele eenzame leegstandsbeheerder na. Zij hebben immers genoeg aan één persoon om te kunnen beweren dat een gebouw in gebruik is en daarmee het kraken ervan te voorkomen. In Nederland zijn er maar liefst 50.000 mensen die op deze manier wonen!

Onder deze omstandigheden is kraken een noodzaak. Legaal of niet.

Overweeg je om te gaan kraken?

Als je er over nadent om te gaan kraken zijn er goede plekken om informatie te krijgen, bij je lokale KSU (Kraak Spreek Uur). Hier een lijst met KSU's in Nederland:

Groningen: KSU Groningen, by appointment: hetzwartegat@hotmail.com
Amsterdam: KSU Oost, Joe's Garage, Pre-toriusstraat 43, Tuesday @ 8pm-9:30pm. Contact: ksoost@squat.net
Amsterdam: SKSU (Student Kraak Spreek Uur), Vrankrijk, Spuistraat 216. By Appointment: studenten@squat.net
Utrecht: KSU, Reactorweg 168, Monday @ 18pm-19pm. By Appointment: ksotrecht@riseup.net
Den Haag: Email, ksudenhaag@riseup.net, to make an appointment.
Rotterdam: KSU Rotterdam, by appointment: kso rotterdam@disroot.org
Twente: Email, kso-twente@protonmail.com, to make an appointment.

www.woningstrijd.org



Het reservepotje van Drukkerij Kaboem is bijna leeg

Vanwege de Corona maatregelen is de vraag naar drukwerk aanzienlijk gedaald. Minder opdrachten betekent minder inkomsten. De vaste lasten lopen helaas gewoon door en dus komt de bodem van het reservepotje in zicht.

Drukkerij Kaboem is ontstaan in de jaren tachtig van de vorige eeuw en vanaf het begin gevestigd op het WG-terrein. Oorspronkelijk was dit het terrein van het Wilhelmina Gasthuis, dat in 1983 verhuisde naar Amsterdam-Zuidoost en het AMC werd. Vrij snel daarna werden grote delen van de gebouwen op het WG-terrein gekraakt. In deze tijd was de kraakbeweging in Amsterdam erg groot en actief.



Er was behoefte aan veel, goed en betaalbaar drukwerk. Zoals pamfletten, posters en tijdschriften. Om aan deze vraag te voldoen, richtte een aantal mensen uit de kraakbeweging - met beperkte middelen, weinig of geen ervaring maar met hulp van collega-drukkers - drukkerij Kaboem op.

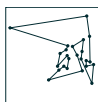
In het begin werd er veel gedrukt voor de kraakbeweging, maar al snel kwamen er aanvragen van andere groepen. Zo wordt er gedrukt voor de antikernenergiebeweging, Stop Wapenhandel, vluchtelingenorganisaties, alternatieve uitgaansgelegenheden (zoals de OCCII) en kleine bedrijfjes uit de omgeving van het WG-terrein.

Tot zes jaar geleden was er slechts een off-setpers en een snijmachine, vouwmaschine en een vergaar/nietmachine voor de afwerking. Door de toenemende vraag naar kleine oplages en full color drukwerk werd een professionele printer aangeschaft. In 2015 werd - een oude liefde - de stencilmachine aangeschaft. Een A2-machine waarmee de perfecte A2-posters worden gemaakt. Sinds deze aanschaf vinden ook steeds meer studenten van kunstacademies de weg naar de drukkerij.



Wil je een donatie doen en de drukkerij steunen en het boekje ontvangen? Doneer via Whydonate.nl en stuur de drukkerij een mail met je adresgegevens. Stuur je mail naar kaboem@xs4all.nl.

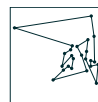
Ook voor vragen of opdrachten voor al je drukwerk!



Amsterdam Alternative
Issue #33
November-December 2020

Visual Art in Amsterdam
Text: Various people
Photos: Various sources

Dit is een oproep uit de ar-moe-straat
Text: Jowon van der Peet
Photo: Chun-Han Chiang, 2015



Page 15
Issue #33
November-December 2020

10 jaar verder! ...
Text: Woningstrijd
Photo: Woningstrijd

Het reservepotje van drukkerij Kaboem..
Text: Kaboem
Photo: Susana Martins

Extinction Rebellion September Rebellie Amsterdam

Photo report by Catharina Gerritsen



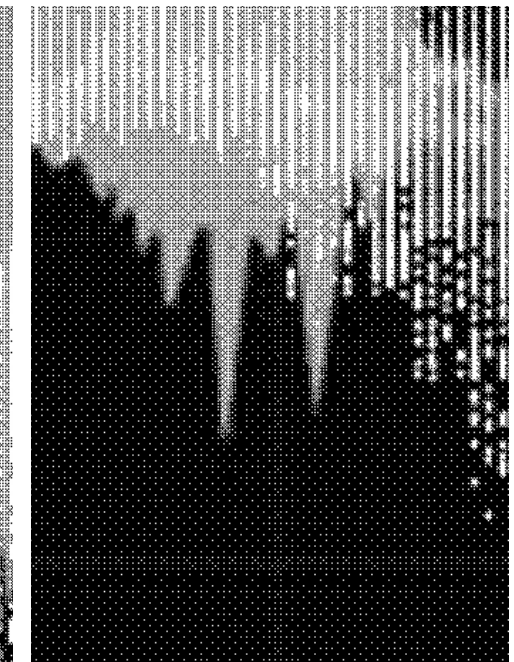
“Een ander geluid” & “gezond verstand”: een rechtzetting

Bij Amsterdam Alternative zijn we heel blij met kritische reacties en discussies naar aanleiding van stukken die we in de krant publiceren. Dit geldt uiteraard ook als AA-auteurs de wind van voren krijgen, want we zijn geen blad met maar één opinie. We zien onszelf eerder als een platform dat door middel van cultureel en politiek debat principes van de alternatieve scene (collectiviteit, emancipatie, antiracisme, radicale democratie, om maar een paar belangrijke begrippen te noemen) wil versterken en eigentijdse uitingen daarvan wil laten ontstaan.

Heel alert werden we door de felle reacties die binnenkwamen op het kritische stuk van Menno Grootveld over Café Weltschmerz, complottheorieën en rechtspopulisme. De strekking van die reacties was: eindelijk is er een ander, kritisch geluid te horen, en dan wordt dat meteen door AA afgekraakt. Moeten we dat andere geluid niet juist omarmen?

Daarmee komen we bij de tweede bevestiging van Grootveld's critici: *eindelijk een ander geluid*. Helaas lijkt het erop dat “een ander geluid” inmiddels een uiterst effectieve lokroep is waarmee je mensen kunt paaien die verder helemaal niks met rechts populisme hebben. Arjen Lubach heeft onlangs via het voorbeeld van Lange Frans laten zien hoe deze fabeltjesfuijk op internet werkt: je begint met een ‘kritisch’ filmpje over het coronabeleid van het kabinet en een paar clicks later zit je virtueel aan tafel met dwarsdenkers die het hebben over pedofiele satanisten die met hun vaccins het World Trade Center hebben laten instorten. Baudet & co noemen dit het “gezond verstand.”

We moeten eindelijk beseffen dat het internet, en met name Facebook en andere sociale media, alles behalve betrouwbare informatiebronnen zijn. Het “andere geluid” dat je daar vandaag haalt is niet gebaseerd op een breder perspectief dan



In deze reacties worden twee dingen beweerd. In de eerste plaats: *er zijn té weinig kritische geluiden in Nederland*. Daar zijn we het helemaal mee eens! Met name aan de progressieve of linkse kant van het politieke spectrum horen wij veel te weinig ideeën over hoe we uit deze complexe crisis naar een eerlijkere en daardoor vrijere samenleving kunnen komen. (Daarbij gaat het niet alleen om COVID, maar ook om economische, ecologische en politieke uitdagingen die door de pandemie versterkt worden.) Er is geen tekort aan thema's die de moeite waard zijn om voor te vechten, zeker niet nu door corona het falen van het neoliberale geloof in de markt zichtbaar wordt en de pandemie tegelijkertijd ook laat zien dat de politiek wél in staat is om de samenleving te sturen. Want als de politiek kan besluiten om een hele economie plat te leggen, waarom zou zij dan niet in staat zijn om de economische waarde eerlijker te verdelen, wonen betaalbaar te houden en de planeet te redden? De vraag is alleen: wat hebben Weltschmerz & co te bieden nu de kritiek van links zwaar te wensen overlaat?

dat van de ‘mainstream media,’ maar op een algoritmisch businessmodel dat je heel snel en heel diep een informatierool binnentrekt. Degenen die rijk genoeg zijn om dit informatierool van Facebook en dergelijke af te huren hebben geen enkele interesse in een vrijere, democratischer en eerlijkere samenleving. “Een ander geluid” en “gezond verstand” zijn eufemismen voor met stront gooien, om je af te leiden van de echte problemen. Er is geen complot, er is alleen een losgelagen kapitalisme. Waarom, denk je, steunt die Amsterdamse vastgoed- en horecawereld campagnes als #ikdoenietmeer? Waarom wordt Baudets partij van het “gezond verstand” massaal gefinancierd door de Zuidas en ultra-orthodoxe christenen? Zijn dit echt de krachten van de samenleving waarmee je jezelf wilt associëren? En pleeg je daarmee geen verraad aan het politieke erfgoed van de alternatieve bewegingen uit de jaren tachtig en negentig van de vorige eeuw?



Not unlimited, Not sustainable

If we would condense earth's life in 24 hours, the following is what we would notice. 1 second after midnight, earth's crust would form. At 2:08 PM, single celled algae arose. At 10:56 PM the first dinosaurs are born and not long after extinct, 11:39 PM, the first mammals are recorded. Finally, the first homo sapiens appeared on earth's surface after 11 hours, 59min and 58 seconds. 2 seconds to midnight.

If we converted those 2 seconds in 24 hours, we would realize this. It is only in the last microseconds to midnight, that modern humans, created bulldozers, factories and started living in an industrial society. And yet here we are. In these last microseconds, we have destroyed, over-consumed with that, losing all connection with our environment and changing the ecosystem to one which we are more vulnerable to. Bacteria's and viruses are appearing more abundantly and frequently. Three-quarters of the land-based environment and about 66% of the marine environment have been significantly altered by human actions.

Our beloved 21st century already counts for 13 out of 14 of the warmest recorded years. Natural catastrophes have more than tripled since the 1960's. And because we never have enough, between 1970 and 2010 we have lost 60 percent of all vertebrates.

We are nourished with fear and anxiety. Fear of losing our comfortable yet destructive lifestyle. Comfort doesn't only come from consuming more and quicker. Comfort also comes from within. Having access to basic needs, such as food, water, housing, education and good and affordable health care is a fundamental for every human being. Yet in respect with what our environment can provide for us.

We are dependent on the environment and ecosystem, not the opposite. We have long time been thought that we are meant to live in the conditions in which we are living. With a minority of people consuming meat every day, having food abundantly, electricity everywhere. But the reality is that this comes with costs. The result is that most of us are scared of moving out of this comfort. We have become addicted to addiction.

**We are now at a point
of no return, on the
edge of extinction.**

We have designated people to represent us, to protect our needs. With it, losing all the responsibility of our acts. If they cannot protect us and make the right and wise decisions, let's make them ourselves. Responsibility doesn't only grow in the heart of the politics and governments. If we want change, change will happen. Investigations and exposures against big companies and governments, who do not seem to act a lot on the environmental issue, are important. But this is not enough. Let's Pursue these without withdrawing ourselves from the importance of environmental protection. Open our eyes for some time and realize that we live in a model of exploitation, which needs to be reconsidered. We are not only destroying our own habitat, but also the ones of the poorest communities in the world. Leaving them in poverty and exploitation, while we thrive for power and consumption. The club of Rome in 1970 already warned of our exploitation means and their effects on social and environmental phenomenon. And yet, since then All the indicators are just accelerating not getting better. We believe that food, water and basic needs are unlimited while forgetting that the number of hungry and starved people around the world is just expanding due to climate change (close to 900 million worldwide according to the FAO).

A lot of people will tell you that the majority is afraid of changing their lifestyles. Don't listen to them. If you can, do it. Not only for your own sake, but for the sake of your children, grandchildren, community, country and humanity.

We are another generation having to doubt whether we should have kids or not. Due to the fear of war for some, or political/economical instability for others. But fear of universal suffering and extinction, for all of us.

This story belongs to each of us and to all of us. Let's remember this history and present together.



Prospect 11 Meer dan een broedplaats, voorbij de bad trip van een zwart-wit verhaal

Prospect Eleven is een cultureel centrum, een plek voor jonge, startende ondernemers in Zuidoost en wordt vaak omschreven als een broedplaats. In essentie proberen wij iets nieuws te realiseren en misschien zijn wij dat ook wel aan het neerzetten. Tijdens tours of in een gesprek op straat of in de metro, zeg ik dan ook: “Prospect Eleven is meer dan een broedplaats”.

Beweging

Eind februari zette Agelo Bromet samen met zijn compagnon Charity Reingoud de handtekeningen voor een tijdelijke invulling van een zeven verdieping tellende gebouw (4600m²) en verzamelde een kernteam. Daar zit ik bij. Net voor en even later tijdens de eerste *lockdown* gingen wij aan de slag en konden wij verschillende huurders binnen ons directe netwerk binnenhalen. Wij zijn ervan overtuigd dat de combinatie van kruisbestuiving en ketenintegratie aan de kern ligt van het succes waar wij in en voor Zuidoost op uit zijn. Maar in essentie bouwen wij via het gebouw aan de Karspeldreef 14 op onze eigenzinnige manier en volgens principiële overtuigingen aan een beweging. Een ongehoord, origineel geluid vanuit de Bijlmer over Zuidoost. Wij breken met gedateerde verhaallijnen over de Bijlmer en Zuidoost en zijn niet op zoek naar een *pay-day* in een *business case* gefundeerd op leugens. We zijn op zoek naar structurele verandering door middel van projecten (zowel in opdracht als initiatieven), ondernemingen en kennisoverdracht.

Bullsh*t

De keuze was bewust: Prospect Eleven begint vanuit eigen, ondiepe zakken. Ondernemerschap en toewijding vanuit het kernteam en ons breder netwerk waren naast een bescheiden som spaargelden het enige kapitaal waar echt op konden rekenen. Wij werken regelmatig samen met de gemeente maar zijn bewust begonnen vanuit een autonome positie. Wij stellen ons kritisch op om tot strategische interventies en nieuwe vormen van samenwerking te komen. Voorbij de bullsh*t –voorbij ruis, opportunisme, sensatie, en holle interpretaties van wat deze lokale cultuur is en kan zijn. Wij claimen zeggenschap over een narratief. Een eigen narratief.

ben wij dat gedaan door ons in te zetten voor diegenen die wat willen bereiken via hun creativiteit. Wij vertrekken hiervoor vanuit jongeren met *roots* in Zuidoost. Zij zijn als generatie minder gekleurd door het zwart-wit denken op institutioneel niveau en kennen de Bijlmer als thuis. Door hun bij te staan in het realiseren van persoonlijke ondernemingen kunnen wij rekenen op inzet vanuit (in)directe gemeenschappen. Ons werk staat of valt bij vertrouwen en ambassadeurschap. Het is een gevolg van onze bewuste keuze om autonoom te beginnen, met een bescheiden budget, en vast te houden aan onze eigen kernwaarden. Het is ons startkapitaal.

Bad Trip

Land je nu in Zuidoost dan zul je merken dat er veel organisaties zijn die recent zijn opgericht om “transculturele” verbanden tot stand te brengen. Soms heeft zo’n invlieger wel vijf groeperingen of organisaties onder zijn/haar naam. Ze verkopen ‘verbinding’: de *business case* sluit naadloos aan op het koppelen van een kansarm Bijlmer aan de wereld van gebiedsontwikkeling via tactieken zoals *place-making*, co-creatie, werksessies en meer van dat soort marketingtechnieken die bij de huidige manier van uitvoeren enkel gentrificatie in de hand helpen.

De beloftes zijn natuurlijk romantisch: buurtmoeders worden ondernemers, Mbo’ers die ook niet aan een woning kunnen komen mogen wel post-its komen opklakken bij een pitch van een nieuw project, en kunstenaars/grafische ontwerpers mogen een poster ontwerpen voor hekken rondom een bouwproject. Ironisch genoeg zullen diezelfde participanten deze woningen niet snel kunnen betrekken. Deze tactieken zijn gefundeerd op een narratief waarin een participant enkel wordt gewaardeerd op basis van diens profiel. Identiteitspolitiek leek iets van het verleden. Maar met het invliegen van tussenpersonen en een serieuze business case om een onserieuze verbinding te maken met de zwarte Bijlmer, leidt dit banale zwart-wit-denken tot een *bad trip*.



Tweedeling

Deze claim breekt met een dominante *business case* van nu waar het sociale domein (welzijn) via marketing wordt gekoppeld aan het fysieke domein (gebiedsontwikkeling). Ik werk daarom niet samen met tussenpersonen die deze *bad trip* reproduceren via een *business case* van identiteitspolitiek in combinatie met pseudo-participatie in gebiedsontwikkeling. Na oplevering worden de foto’s van uitvoerende, etnische personen voor de volgende aanvraag gebruikt. Maar wat komt er nou echt tot stand binnen deze aanpak?

Deze processen dienen structureel te veranderen als wij een Zuidoost willen zien waarin verschillende deelgebieden daadwerkelijk mee kunnen gaan in de nieuwe ontwikkelingen. Met de huidige marktmechanismen in gebiedsontwikkeling kan de sluimerende tweedeling in ruimtelijke ordening naar inkomensklassen, in combinatie met een overwegend raciaal verschil tussen oude en nieuwe bewoners, dit stadsdeel op een akelige manier inkleuren. De afstand tussen de huidige Bijlmer en het toekomstige Zuidoost is reëel.

Roots als startkapitaal

De consensus is daarom: inzetten op creatieve kapitaal. Bij Prospect Eleven heb-

overdracht, internationale bezoekers en via strategievorming naar potentiële nieuwe culturele plekken in Zuidoost. Wij gaan dus niet mee in de *bad trip*, dit marketingverhaal over onze culturen vol onwaarheden. Laten wij bouwen op onze waarheden. Ons streven bij Prospect Eleven is dat ons netwerk naast opdracht-nemers ook opdrachtgevers worden. Dat zijn leerlingen maar ook leraressen zijn. Dat onze gemeenschappen vanuit monofunctionele woonbuurten richting een post-monofunctioneel stadsdeel werken, waarin wij structureel kunnen rekenen op eigen capaciteit en waardige samenwerkingen met interessante, kundige partners.

*Blijf je hangen in de leugen
dan is er geen ruimte voor
het vertellen van waarheden*



Kids van de Bijlmer

Wij zijn kinderen van de Bijlmer; zwart, wit, verschillend in tinten, met *roots* in Suriname, Ghana, de Caraïbische eilanden, India, Pakistan, China, andere Nederlandse provincies en nog veel meer windstreken. Wij zijn opgegroeid in grijs en groen en kennen de meeste buurt gebaseerd op de namen van metrohaltes. Wij kennen de schaduweconomieën van het bruin en het wit. Wij zijn niet kleurenblind maar overstijgen wel degelijk ons exotisch profiel. Al onze ouders waren nieuwkomers, maar wij als kinderen van de Bijlmer, die hun formatieve jaren meemaakten in dit gloednieuwe jonge stadsdeel, zijn eigenlijk de eerste ingezetenen. Wij kunnen een ander, authentiek stuk Amsterdam helpen vormgeven, gevraagd én ongevraagd, binnen en buiten bestaande *business cases* van gebiedsontwikkeling.



Praat iemand uit de Bijlmer over hoe multicultureel, divers en inclusief wij zijn, dan praten zij doelgericht tot de ontvangende partij. Naar onszelf toe, of vanuit onszelf, zijn dergelijke woordkeuzes nodeloos want dit gegeven is al meer dan vijftig jaar de standaardnorm. Het zou dan ook niet datgene hoeven te zijn wat wij te vertellen hebben. Als Amsterdammers, buiten de roemvolle A10-Ring, maar binnen een speelveld van gebiedsontwikkeling en talentontwikkeling, zien wij waar het zwart-wit denken toe leidt: een *bad trip*. Het speelveld is misschien voor velen nog enkel te begrijpen in een dergelijke dichotomie, maar wij zien het dan als een zwart-wit schaakbord. In onze strategieën is elk schaakstuk ondanks diens kwetsbaarheid niet te onderschatten.

www.prospecteleven.nl

Dispatches from the USA II

Vote Today, We’ll Hit the Streets Tomorrow



OK friends, this is from the tell-it-like-it-is department. Having lived outside the United States for decades, the hardest thing that confronted me on the return trip was the normalization of US corporate imperialism and the cult of the military. At every public appearance of a soldier who spent years butchering people overseas, you’re supposed to respect their suffering and pity their PTSD, instead of publicly asking how the endless wars can be ended, who are the criminals who organize those wars, and why so many soldiers sign up voluntarily for one, two, three how of “duty,” which itself is a sickening misnomer for the betrayal of humanity. For sure, I well understand that many people left behind by the capitalist economy are lured into the military, and I totally support the ones who admit their mistake and denounce their abusers. But not the others, not the recruiting pool for the militias and the Trumpistas. The majority of USians fail to look outside their country, to find solidarity with its victims, and they were shocked that someone would want to blow up the World Trade Towers! Huh? Why exactly should the US have the right to sling infinite bombs on the Middle East or anywhere else in the world, and never receive an answer? Even many of my friends here still seem to think Obama was a noble man and a force for good in the world! Huh? The guy who supported the Arab dictators, prolonged the Iraq and Afghanistan wars, cozied up to the surveillance capitalists and used their manipulation techniques, while supporting the fracking industry to the point where the US became the largest exporter of fossil fuels under his watch? If you have the slightest political discipline, and not the fuzzy emotional attachments that are exalted here in the name of empathy, then these things are just obvious. Of course such ignorance is not shared by everyone, there’s definitely not just one America. But the normalization of imperialism is abject and criminal in itself. What we need is protest, subversion, refusal, revolt – anything that can undermine the system.

Having said it, I’m going to vote Biden/Harris and I encourage everyone who can to do it, in order to open up a viable space in which to fight for change in this country and in the world - a fight that will require activism and mass demonstrations in addition to everyday commitment, organization, institution-building and the development of a left worthy of the name. To understand why you too should hold your nose and vote, let’s just look back thirty seconds to see what led to this moment. All the grassroots pressure that elected a Black man to the presidency in 2008, that created and supported the Black Lives Matter movement, that worked in favor of immigrant rights, and that pushed the environmental state into open conflict with extractivist industry, all that activism led to the backlash called Trump: by far the weakest and most incompetent president the US has had since it rose to hegemony after WWII. Thanks to a terrible circumstance -- which is also a blessing in disguise -- Covid-19 struck and revealed exactly how hapless Trump is, breaking his power at the imaginary source (at least, if enough folks get out to vote) and even more importantly, revealing the inner rot of this country with its racist police, its militias, its savage industrial corporations, its fascist Silicon Valley tycoons, etc. etc. In this sense the system has already been undermined from within, although it took the pandemic to precipitate the breakdown.

Now we are finally in a good position in these old United States. Our abusive dominance of world politics has been shattered by Trump’s arrogance. Our systemic racism is officially recognized as an historical fact that must be changed. The pathology of our militarism has been exposed by the gun-toting Proud Boys and Three Percenters. Our economy is durably damaged, notably the fossil fuel sector, the airlines sector, the agricultural export sector - in other words, exactly the ones whose CO2 emissions are murdering planet earth. No armed revolution could have achieved such subversion, it

Debat in Kriterion: zijn de coronamaatregelen in proportie?

Zaterdag 7 November, 19:00

Op de dag dat ze hun 75-jarig jubileum zouden vieren, opent Kriterion de discussie over de coronacrisis. De afgelopen zeven maanden heeft de samenleving ingrijpende maatregelen opgelegd gekregen, iets wat Nederland al decennia niet meer heeft meegemaakt. Het is bekend dat horeca en culturele instellingen hierdoor hard worden getroffen. Maar hoe groot zijn de gevolgen op sociaal- en economisch niveau? Hoe wegen die op tegen het beoogde effect van de beleidsvoering? Op deze debatavond biedt Kriterion een podium voor experts uit relevante disciplines om op deze vragen te reflecteren. De proportionaliteit van de maatregelen staat hier centraal: wegen de gevolgen van het beleid op tegen de schade die zij juist proberen te behoeden?



Te gast zijn:

Diederik Gommers — hoogleraar en intensivist bij het academisch ziekenhuis Erasmus MC in Rotterdam en voorzitter van de Nederlandse Vereniging voor Intensive Care. Lid van het Outbreak Management Team.

Marli Huijer — medicus, hoogleraar publieksfilosofie en voormalig Denker des Vaderlands.

would have been nipped in the bud by the FBI, just as they rightly stopped the bomb-happy militia in Michigan. Instead it has been done by a combination of tireless ecological, multiracial and socialist critique, and by the sheer force of unconscious internal contradictions. Now, don’t get me wrong, I do not wish for the country’s entire economic or even military system to disintegrate, because out of those ruins some new fascist monster would inevitably spring. Let’s think strategically for a change, instead of emotionally and narcissistically like the populists do. The collapse of the European constitutional monarchies in 1914 was not exactly a force for good in the world, and a conflagration similar to those of 1914-1945 could easily happen today. In fact, everything points to its likelihood. The apocalyptic wish that is supported by so many American anarchists is another

Marc Bonten — arts-microbioloog, hoogleraar Medische Microbiologie en coördinator van infectieziekten en epidemiologie bij het UMC Utrecht. Lid van het Outbreak Management Team.

Ewald Engelen — hoogleraar financiële geografie aan de Universiteit van Amsterdam. Columnist voor De Groene Amsterdammer en Het Parool.

De plekken in de zaal zijn beperkt (30) maar daarom cruciaal. We hebben vier professoren op het podium, die wij geselecteerd hebben op basis van hun vakgebied en hoe zich zij in de media kritisch geuit hebben jegens het overheidsbeleid (voor en tegen). Zij vormen echter geen representatieve samenvatting van het volk; wij willen hierom mensen uitnodigen die vanuit hun positie mee kunnen praten om de discussie te verscherpen en het zo breed mogelijk te laten reiken. Denk aan gedupeerden van de maatregelen (werklozen, horeca-eigenaren, muzikanten, kunstenaars), maar ook gedupeerden van corona zelf (langdurig ziek geweest, naasten verloren, zorgmedewerkers).

Mocht je dit debat in persoon willen bijwonen, stuur dan een bericht met een korte uitleg over je achtergrond naar covidoterne@kriterion.nl. Ook opmerkingen, vragen of suggesties zijn welkom. Het debat zal worden opgenomen.

Woonwerkpand Tetterode Zeggenschap zonder bezit

Uitgegeven in Eigen Beheer – september 2020

40 jaar collectief beheer.

Het kan, samen – als collectief – een pand ontwikkelen en runnen. En dan niet even, maar liefst 40 jaar. En dan niet een klein pandje, maar een gigantische voormalig fabriekscomplex met meer dan 150 bewoners en gebruikers: En dan vrijwel alles: financiën, onderhoud, huurcontracten, toelating, verbouw en meer.



In een prachtig boek vol mooie foto's beschrijven een groot aantal mensen uit het voormalige kraakpand Tetterode in Amsterdam Oud West hoe zij dit gedaan hebben en nog steeds doen. In een hele reeks persoonlijke verhalen komen de bijna 40 jaar sinds de kraak voorbij: de koude winters zonder verwarming, het zelf bouwen van de ruimtes, de werkplaatsen, de sociale organisaties in het pand (zoals de Bijstandsbond), de ideële LHBT disco *De Trut*, de financiële commissie, de pandvergadering, de kinderen, de kunstenaars. En als een rode draad: de principes en de praktijk.



Verplicht leesvoer voor iedereen die vanuit sociale idealen met een collectief een pand wil ontwikkelen en runnen; die wonen, werken, sociale en publieke activiteiten in een pand wil realiseren; die alles zelf en samen wil doen, ook in de toekomst. Dat is heel pittig, maar het boek laat mooi en op een inspirerende manier zien dat het kan.

Tetterode als voorbeeld?

Het komt in de huidige tijd, waarin de stad onbetaalbaar is geworden, wachttijden voor sociale huur minimaal 12 jaar zijn en er alleen tijdelijke huurcontracten worden verstrekt nogal wrang over, zo'n oproep van "doe als wij, maak ook een alternatieve woon- en werkgemeenschap".



Hoe realistisch is dat?

Kraken is sinds 2010 verboden. Je kunt nog wel kraken, maar dat je een groot pand kunt vasthouden en legaliseren kun je vergeten. Wooncoöperaties zouden het antwoord moeten worden. Wethouder van Doorninck noemt in haar artikel in het boek Tetterode dan ook als voorbeeld voor de wooncoöperaties, waar betaalbaarheid en zelfbestuur vorm krijgen. Projecten als De Warren (IJburg) en Bajesdorp, die nu ontwikkeld worden, laten zien dat het ook opgepakt wordt. Het realiseren van een dergelijk project is echter ontzettend moeilijk; het vergt enorm veel tijd, kennis, netwerken en doorzettingsvermogen. Dat is voor heel veel (de meeste?) mensen niet weggelegd. En dreigt het daarmee niet nogal elitair te worden?

Dat het niet makkelijk was om Tetterode te realiseren blijkt uit vele verhalen in het boek. Het voordeel toen was dat je in een kraakpand als Tetterode de tijd had om het in de praktijk leren; om er in de loop van de jaren in te groeien. Vandaag de dag moet je het naast je werk of studie doen, zonder dat jouw toekomstige pand er is en misschien wel helemaal niet doorgaat.

Is het voor de grote groep mensen die niet hoog opgeleid zijn, niet het goede netwerk,



ander of geen werk hebben, überhaupt realistisch om lid te worden van zo'n wooncoöperatie?

Vergroten dit soort initiatieven – als je niet oppast – de ongelijkheid niet verder?

Een coöperatie is alleen voor de coöperanten, de leden. Die zoeken de mensen uit die mee mogen doen. Maar hoe zorg je ervoor dat je dan toegankelijk bent voor mensen die nergens aan de bak komen? Marien de Lange, bestuurder van woningcorporatie Stadgenoot – eigenaar van het casco van Tetterode - hamert in zijn artikel in het boek hier ook op: de publieke zaak waarbij iedereen, ook diegenen die het zelf niet redden (officieel) gelijke kansen heeft versus het eigen belang van de coöperatie.

Ambivalente Successtory

Het Tetterode boek is vooral een successtory. De teneur: het was zwaar maar nu draait het lekker. De problemen en botsingen die bij zo'n project horen worden slechts aangestipt: dat de betrokkenheid en inzet van veel bewoners en gebruikers erg tegen valt, dat veel werk op de schouders van een paar mensen terecht komt, dat vrijwillige inzet afgekocht kan worden. Het zijn de bekende problemen van elk collectief sociaal project. Van buiten gezien is Tetterode voor velen een gesloten kunstenaarsbolwerk waar voornamelijk ouderen uit de jaren '80 wonen. Mensen die het nu goed voor elkaar en met elkaar hebben. Waar jongeren nauwelijks tussen komen. In het boek wordt niet duidelijk of er vaak of zelden nieuwe bewoners bijkomen. Wel lezen we dat er een aantal bewoners docent zijn op kunstopleidingen. Uit het boek krijg je de indruk dat Tetterode een open, toegankelijk pand is. Want op zondagavond kun je hier naar *De Trut* en soms is er een cultureel evenement. Wat het pand nog niet toegankelijk maakt. Terwijl het zo'n prachtig pand is met een machtige schoorsteen op de binnenplaats.

Zeggenschap zonder bezit?

Anders dan veel andere gelegaliseerde kraakpanden en de wooncoöperaties is het gebouw Tetterode geen collectief bezit. Woningcorporatie Stadgenoot is eigenaar van de buitenkant van het gebouw (het "casco") en de huurdersvereniging is eigenaar van de "inbouw". Een constructie die heel weinig voorkomt; Paviljoen 1 en 2 op het WG-terrein in Amsterdam en De Grote Broek in Nijmegen hebben dezelfde opzet.

Bestuurder Marien de Lange van Stadgenoot is duidelijk niet tevreden met de situatie: in zijn artikel in het boek gaat hij er met gestrekt been in en eist bijna dat hij de zeggenschap op het pand terugkrijgt: hij wil controleren wie er wonen en met tijdelijke huurcontracten gaan werken. De toekomst zal uitwijzen of de "zeggenschap zonder bezit" kwetsbaar is.



Tetterode als gentrifier

Net zo als andere panden met een kraakgeschiedenis (OCCII of OT301 zijn voor de hand liggende voorbeelden) is Tetterode onderdeel van de heftige gentrificatiegolf in Oud-West. Dit is geen kwade wil maar wel heel pijnlijk. Roel Griffioen, onderzoeker naar kunstenaars en gentrificatie, wijst hierop in zijn bijdrage in het boek: "De tragiek van de tegencultuur van destijds" noemt hij het. In plaats van een bastion voor een eerlijke en rechtvaardige wereld die deze panden graag willen zijn, zijn ze nu - tegen wil en dank - "stroomversneller geworden van de gentrificatie" van Oud West. "Daar kun je helaas weinig aan doen", schrijft Griffioen. In Oud-West is de gentrificatie voor een groot deel mogelijk gemaakt doordat Stadgenoot, de eigenaar van (het casco van) Tetterode, al meer dan 20 jaar, tot vandaag de dag, sociale huurwoningen op de markt gooit. Eenmaal verkocht weet de vrije markt er wel raad mee. In Oud West is hier verzet tegen, onder andere door de bezetting van te verkopen woningen. Tetterode speelt hier helaas geen rol in.

Tetterode laat zien dat het anders kan. Goedkope woon- en werkruimte midden in de stad. Dat is inspirerend. Maar voor mensen van nu met vergelijkbare idealen is dat nauwelijks te herhalen. Het blijft wel de moeite waard om het te blijven proberen, op wat voor manier dan ook.

Het boek te koop bij verschillende boekhandels in Amsterdam. Zie: woonwerkpandtetterode.nl/zeggenschap-zonder-bezit-boek/

Join the AA Reading Group!

Every two months we organise an evening in which we discuss a particular book. Works include mainly new and older literary texts, as well as non-fiction about current social and political matters. The sessions are open to everyone and free of charge.

In the next session we'll discuss **The Years** by **Annie Ernaux**. 'The Years' is a collective autobiography of our time. It is the story of the period 1941 to 2006 told through the lens of memory, impressions past and present, language,



books, songs, radio, television, advertising and headlines. Annie Ernaux succeeds in finding a form that is at once subjective and impersonal, private and collective, a new kind of autobiography, in fact, which tries to capture the past. As a mixture of autobiographical fiction and sociology, 'The Years' is a monumental contribution to twentieth-century French history as reflected in the life of one woman.

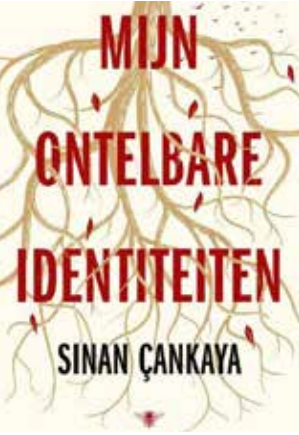
The last 20 minutes of the evening are spent in deciding collectively which book we will read next. You're welcome to join this discussion and to propose a book.

The discussion of Annie Ernaux' 'The Years' will take place online on **Monday 14th December at 20:00 hrs**. If you want to participate, please send your skype name to readinggroup@amsterdamalternative.nl

Anarchist book fair Amsterdam, 28-29 November

On November 28 and 29 the fourth yearly Anarchist Book Fair Amsterdam will be organised at the Dokhuis (Plantage Doklaan 8). There will be distro's and bookshops from all over the Netherlands and way beyond it, with all the anarchist literature and paraphernalia the movement has to offer. There will also be stands from local action groups and collectives. Next to the stands there will be an extensive program of workshops and talks and vegan food for lunch and dinner.



BOOKS TIP TOP 5	
The tip top 5 is a small selection of books and/or magazines. We will share these titles with you but you'll have to do the judging of the books yourself. Tips and links to releases are always welcome. Please send them to books@amsterdamalternative.nl	
	Patiënt Hero - Oefeningen voor de apocalyps Sara Kee Publisher: Uitgeverij van Maaskant Haun Release date: 10-2020 Price: €17,99 // ISBN: 9789083007663 De apocalyps zit in een klein hoekje, maar is verandering iets om te vrezen? Wie liever zijn verbeeldingskracht traint dan een doomsdaybunker inricht, wordt door Patiënt Hero voorzien van een literaire work-out.
	Mijn ontelbare identiteiten Sinan Çankaya Publisher: De Bezige Bij Release date: 05-2020 Price: €22,99 // ISBN: 9789403184005 Een bespiegeling op de veranderde omgang met de "de Ander". Een verhaal over opgroeien in Nederland als kind van migranten. Reflecterend op loyaliteit, ontheemding en vooral de zoektocht naar een thuis keert Çankaya zich tegen vastomlijnde identiteiten.
	De onderwereld van de tuin Romke van de Kaa Publisher: Atlas Contact Release date: 08-2020 Price: €21,99 // ISBN: 9789045042084 Romke van de Kaa verdiept zich in de ondergrondse gemeenschap van larven, wormen, schimmels, bacteriën, amoeben en geleedpotigen. Dat die gemeenschap bestaat zal niemand verrassen, maar dat alle aanwezigen in die microkosmos druk met elkaar communiceren is ronduit verbazingwekkend.
	Stadsflora van de Lage Landen Ton Denters Publisher: Fontaine Uitgevers Release date: 06-2020 Price: €34,99 // ISBN: 9789059569737 Deze nieuwe gids geeft een verfrissende, eigentijdse kijk op de natuurlijke urbane plantengroei. De stad als natuurgebied, met de stadsflora in de rol van regisseur, metgezel en verhalenverteller; als meest nabije natuur en botanisch erfgoed.
	Handboek voor de vagebond Léon Hanssen Publisher: Querido Release date: 05-2020 Price: €26,99 // ISBN: 9789021421308 Omdat de huizen in de stad onbetaalbaar zijn of omdat ze het kapitalistische systeem principieel verwerpen, trekken ze op goed geluk rond en bouwen een tiny house aan de rafelrand van de samenleving. Verbeelding, liefde voor de natuur en vrijheidszin staan voorop!

New

Amsterdam Alternative

Website

Online

www.amsterdamalternative.nl

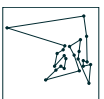
Join!

Now!

Become

AA

Member



Amsterdam Alternative
Issue #33
November-December 2020

Support Amsterdam Alternative
Illustration: 310k.nl